

ארץ אהבתה

אהבת הארץ שנבטה בה מגיל
צעיר, בשילוב האהבה שנגדעה
לארוסה אהוביה סנדק ז"ל,
היא המנוע שמוביל את
שלהבת גולדשטיין בת ה-22
בבנייה ופיתוח בגבעות, כולל
פריצה לשטחי A ו-B
// יעל בנימין

חינוך

האתגר הבא

בואו לבחור את הדריך שלכם לחץ

מגוון תוכניות ייחודיות במסגרת התואר הראשון

רום - תוכנית מצוינות | מפרש - תוכנית להכשרת נשות חינוך בעלות שאר רוח
לפני ולפנים - תוכנית הכשרה בהשראת ישיבת 'מקור חיים' | מראות - תואר בספרות בשילוב לימודי משחק
מיתרים - הכשרת מורים לחינוך המשלב | דרך מיתרים - שילוב תואר ראשון בלימודי ארץ ישראל עם קורס מורי דרך
תוכנית מפתח - מדריכים ברשת דעת | שילוב תוכניות עם מדרשות, סמינרים וישיבות | תואר פלוס - שילוב תעודות מקצועיות לצד התואר

מגוון תוכניות ייחודיות במסגרת התואר השני

תואר עם תיזה במסגרת לימודי החוג למחשבת ישראל
בית מדרש - תוכנית במסגרת לימודי התואר בהוראת תורה שבעל-פה
לפני ולפנים - תוכנית הכשרה בהשראת ישיבת 'מקור חיים' | תואר בתנ"ך - המתקיים בעברית ובאנגלית
טיפול באמצעות אומנויות

מגוון תוכניות לפיתוח מנהיגות ויזמות

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 077-9915237 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

בשם ה' נעשה ונצליח!

בראש סרגו BORO

יש אירוח מכובד

כשרויות
מהודרות

מגוון
רחב

מחירי
יש חסד

יש חסד
חמיד תצאו בזול.

בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק • עפולה • קרית מלאכי

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

להוריד את האבק

מכל עבודות הניקיון, הכי מפחיד אותי המפגש עם מדפי הספרים ← גם הבינה המלאכותית לא מצליחה להכיל שאפשר להיות גם רב וגם סופר ← ספר חדש שלי יצא לאור ואיתו גם אני מתחדש

לארצות הברית לחודש, גם לברוקלין. שאלו מה נרצה משם, אולי מהדיוטי פרי. ביקשתי חידושי רבי אריה מאלין. אז לא ידעתי איזה מסע ייסורים גזרתי על אמא שלי, שכיתנה רגליה משיבה לישיבה ומבית מדרש לבית מדרש, עד שהשיגה את מבוקשה מבוקשי, חידושי רבי אריה מאלין, שני כרכים. למרבה האירוניה כתוב בעמוד הראשון: "פרינטד אין ג'רוזלם". איזה מסע משוגע עשה הספר הזה, מירושלים לברוקלין ובחזרה, ובכל פעם שאני פותח בו אמא ואבא מצטרפים ללימוד, ואם לא ללימוד אז לפחות להכנות לפסח.

אז מי אתה?

זה היה ביציאה מניחום אבליים. בדרך אל הרכב יצא אחריי זוג. הגבר שאל: "סליחה על השאלה, אבל התווכחנו, אשתי ואני: מי אתה? הרב אנגלמן או הסופר ליאור אנגלמן?" צחקתי. עניתי לו שאני לומד תורה וזוכה גם ללמוד, אז יש כאלה שאומרים "הרב". אני גם כותב ספרים, אז יש כאלה שאומרים "סופר". "בקיצור, אתה שניהם. הפסדתי בהתערבות", הצטער, "אבל אל תראה אותי ככה, אני לא מתווכח בלי לבדוק. שאלתי את הצ'אט ג'פטי אם הרב אנגלמן והסופר אנגלמן הם אדם אחד או שניים, והוא ענה לי: מדובר בשני אנשים שונים, אבל רבים מתבלבלים".

חייכתי. נפרדנו. אבל הוא הדדה שאלה ששואלים אותי לפעמים, מפני שאנשים, ומתברר שגם בינה מלאכותית, מתקשים להחזיק את שני העולמות הללו. האמת היא שמדובר באותו אדם. אין הפרדה בין התורה לסיפורי החיים. הסיפורים שלי נכתבים מתוך התורה שלי, אותו אדם שלומד ומלמד תורה כותב את הספרים. זו דרך הבעה אחרת, אלה צינורות שונים של הנפש והנשמה. הם גם נספגים אחרת - בשיעור אני מרגיש שהתוכן עובר ישירות אל ראשו של השומע, ופעמים רבות יש חסימות ועכבות, ובסיפור אני מרגיש שנסלל כביש עוקף דעת שמגיע היישר אל הלב. זו סכנתה של האומנות וזה גם יופייה, ומאז שהתחלתי לכתוב אני זקוק לשני הצינורות.

על סיפורים וילדים

מפה לשם יצא לאור ספר פרוזה חדש שזכיתי לכתוב בשם 'צימת מסובים'. מאז 'סולם גנבים' שאלו אותי בלי סוף "אבל מה עם יובל?" ואמרתי בצחוק שכשאדע אעדכן, ובינתיים התחלתי קצת לדעת מה עלה בגורלו ובגורלה של משפחת טייב, וכתבתי סיפור המשך ל'סולם גנבים' שהצטרף אל סיפורים נוספים שהולכים עם לוח השנה. יש מהם שפרסמתי בעבר, אבל ערכתי להם מתיחת פנים והתחדשות עלילתית ויש מהם חדשים חדשים. ויש גם סיפורים משלוש השנים התנ"כיות שעוברות עלינו וסיפורים שאין להם זמן.

קשה להסביר את ההתרגשות של יציאת ספר לאור אחרי מסע כתיבה ועריכה, ובכל זאת תמיד כשאומרים לי "זה כמו לידת ילד" אני מתמרד. אין דבר בעולם שדומה לילד, אין דבר שישווה ללידת ילד. אז ילדים לחוד וסיפורים לחוד, אבל המפגש בין הסיפור לקוראים הוא פלא שמצליח לפעמים לשנות תודעה, לגעת בלבבות ולהניע התחדשות. והכתיבה מחדשת גם אותי. אני סקרן לדעת מה יתחדש עכשיו. ●

איור: שאול גרד

לפעמים הניקיון הזה הוא מסע התעוררות - בספר הזה אלמד השנה, מתבייש שזנחתי אותו ככה. ולפעמים זהו מסע אכזבה, כמעט ייאוש, כי יש ספרים, אני יודע, שלא עיינתי בהם מפסח שעבר עד הפסח הזה, ולא אעיין בהם גם עד הפסח הבא, ותחושת חמץ של החמצה ממלאת את הלב

אבק

מכל הניקיונות לפסח הכי מפחיד אותי הסדר במדפי הספרים. לא בשל הטרחה, ניקוי ספרים לפסח הוא המשימה הכי פשוטה וברורה - שתי טריקות של הספר כך שייצאו האבק והפירורים, ניגוב קטן, מטלית על המדף ודי. והאמת שזה אפילו לא בהכרח עליי. אשתי כל כך אוהבת את ההכנות לפסח, כך שמבחינתה אני משוחרר למשימות השוטפות והיא מתארגנת כבר מט"ו בשבט. ובכל זאת מנקר בי הפחד מהמפגש עם ארון הספרים. אני לא מפחד מהספרים שאינם במקומם. אדרבה, זה הסימן הכי מובהק לכך שהשתמשתי בהם. הם הצדיקו את קיומם, אולי את קיומי, בשנה שחלפה מאז הפסח הקודם. אני פוחד מהמפגש עם הספרים שבכלל לא זזו ממקומם, אלה שהמפגש הקודם שלי איתם הסתכם גם הוא בשתי טריקות וליטוף, ומאז כבר שנה הם מעלים אבק. וזה לא הם, זה אני שמעלה אבק. הנה, בכלל לא הגעתי אליהם. ניקוי הספרים הופך להיות איזה מסע מכאיב, ה"אשמונו בגדנו" של ניסן: התעצלתי, לא למדתי, נשארתי במקום, ממש כמו הספרים.

לפעמים הניקיון הזה הוא מסע התעוררות - הנה, בספר הזה אלמד השנה, מתבייש שזנחתי אותו ככה. ולפעמים זה מסע אכזבה, כמעט ייאוש, כי יש ספרים, אני יודע, שלא עיינתי בהם מפסח שעבר עד הפסח הזה, ולא אעיין בהם גם מן הפסח הזה ועד הפסח הבא עלינו לטובה, ותחושת חמץ של החמצה ממלאת את הלב.

יש ספרים שאני נזכר בגעגוע ביום שרכשתי אותם, איך הסתובבתי בגאולה ובמאה שערים בין חנויות קודש שיצאו מהעיר מן המאה שעברה והתנחלו בירושלים, עובר מחנות לחנות עד שמצאתי את המהדורה שחיפשתי, את הכתב הנכון, שלא יעלה עוד המספר במשקפיים. אני זוכר את העונג לרכוש, להריח, להניח במדף, סט יפה במיוחד. יפה מבחוץ ויפהפה מבפנים. לא תמיד הבנתי מה כתוב בפנים, אבל עמלתי וניסיתי ושיקדתי. וכשאני פוגש ספר שכזה, סט שמסרתי עליו את מעט ממוני כתלמיד ישיבה צעיר, ואני יודע שאני לא מצליח להצדיק כראוי את הרכישה ההיא, משהו נצבט בי, משהו שורף.

עלילות רבי אריה מאלין

זה כמעט לא קורה, אבל לפעמים אני נפרד לשלום מספר, כזה שאני מניח שכבר לא אלמד בו לעולם. אני מבטיח לעצמי להחליף אותו באחר, בכזה שאלמד בו, והלוואי שאקיים. יש רק ספר אחד שגם אם לא אגע בו כל השנה, לא אוותר עליו לעולם: חידושי רבי אריה מאלין על הש"ס. אהבתי את חידושי רבי אריה מאלין, אולי בגלל שיעורים יפים של הרב קירשטיין שליט"א, ראש הישיבה בקריית שמונה; אולי בגלל שיעורים של הרב ישי ברלב, זכר צדיק לברכה, שזכיתי לשתות מתורתו; ואולי כי לפעמים זכיתי להבין ולהתפעל מההברקה של רבי אריה מאלין, הברקה שלא באה על חשבון האמת. אבל הסיבה האמיתית שבשלה לעולם לא אוותר על חידושי רבי אריה מאלין היא הדרך שבה הגיע הספר לידיי.

באמת שחיפשתי אחריו ארוכות, בבני ברק ובירושלים, בעשרות חנויות. כולם אמרו שאין להשיג, שמזמן כבר לא הדפיסו, אולי כדאי לנסות בהמשך. משהו אמר לי שרק בארצות הברית ניתן להשיג, איפה אני ואיפה ארצות הברית. אחרי שכמעט התייאשתי, ההורים שלי סיפרו שהם נוסעים

tami4 shabbat

הרבה יותר מארבע כוסות!

גם מחיר מיוחד וגם התקנה לפני החג

חג פסח כשר לכל בית ישראל שנדע ימים שקטים ובטוחים

התקדמו עכשיו

***6944**
tami4.co.il

מים קרים ללא הגבלה,
גם בשבת

שירות ואחריות
של תמי 4

מים חמים כ-6.5 ליטר
גם בשבת (כ-40 כוסות)**

מים איכותיים עם
מטרה המים MAZE™

מאשר לשימוש בשבת

tami4
טמיה

בכפוף לתקנון | תקופת המבצע בין התאריכים 10-23.03.2026 או עד גמר המלאי,
המוקדם ביניהם | מיני 1,000 יח' במלאי | התקנה עד ערב החג בכפוף להזמנה עד
ליום 23.03.2026 | חל על סדרת tami4shabbat בלבד | התמונות להמחשה בלבד.

יאיר יעקבי
jacobiy@gmail.com

עלילה וקוץ בה

ומיד אחר כך ניגשה אליי עם פינצטה כדי לשלוף את הקוץ של הדורבן.
"נשמה, זה לא דורבן החיה זו דלקת", הסברתי בפעם המיליון.
"אז קח מוקסיפן פורטה ושחרר אותנו", היא אמרה והלכה לתפעל זום אקראי.

הבת החמודה שלי הייתה היחידה שבאמת דאגה לי. היא הגיעה עם תחבושת אלסטית והציעה לי לחבוש את הרגל. זה נתן לי רעיון. לא, לא לטפל בעצמי חלילה. לא השתגעתי. חבשתי את כף הרגל בצורה הכי מרשימה שיכולתי, נשכבתי על הספה עם הרגל באוויר והנחתי מטלית רטובה על העיניים בשביל הרושם. ביקשתי מהילדה לצלם ושלחנו את התמונה בקבוצה המשפחתית מהטלפון של היעקבין הבכור.

תמונה אחת הרי שווה אלף מילים, אז זה היה רק עניין של זמן עד ששקי האמפתיה יגיעו. מפה לשם האפקט היה מוצלח מדי ואחותי יעל שהייתה, לא עלינו, בסביבה, הודיעה שהיא מגיעה בתוך כמה דקות לעשות ביקור חולים אצל אח שלה המסכן.

ובאמת מסכן אח שלה. כי כשסיפרתי לאשתי שאחותי מגיעה לביקור פתע בבית ההפוך שלנו, נכנסנו מיד למצב ניקיון-חירום והתחלנו לסדר ולארגן כדי שאחותי לא תקבל חלילה את הרושם שיש אנשים שחיים בבית הזה.

מה אני אגיד לכם, אם יש משהו שהדורבן הזה לא היה צריך זה שידרכו עליו עוד. במקום לנוח ולסעוד את הרגל, מצאתי את עצמי מתרוצץ בהיסטריה ומפעיל עוד לחץ על העקב הכואב-ממילא.

כשסיימנו את הניקיונות ואחותי הגיעה כבר שכבתי שוב על הספה, הפעם בלי הצגות ובלי שטיקים, כשכף רגלי השמאלית דואבת מאין כמותה.

"אתה יודע שכתוב בספרים שמי שמבקר חולה נוטל אחד משישים מהצער שלו..." אחותי התרברבה כשישבה לצידי על הספה. אם רק הייתה יודעת מה היא עשתה לי, היא הייתה מדברת אחרת לגמרי.

הביקור הסתיים לבסוף ואחותי דיווחה לשאר בני המשפחה שהמצב של יאיר באמת לא מזהיר ושיש אישור רשמי לרחם עליו.

אז זהו, זה המצב כרגע. אני יושב, כותב את הטור ומחכה שתוך יום-יומיים העין תוסר סופית והכאב יחלוף. ורק אם ממש לא תהיה ברירה אלך להתייעץ עם רופא אמיתי. או לפחות עם קלוד. ●

אני לא רוצה להגיד שהאחיות שלי קטנוניות או נקמניות, אבל העובדה הפשוטה היא ששעות בודדות אחרי שהפצרתי בהן להתעלות לגודל השעה ולהפסיק להתבכיין בגלל הריצות למקלט - התחלתי לחוש כאבים חדים בכף הרגל. שזה די אירוני בהתחשב בעובדה שבניגוד אליהן - אני בקושי צריך לזוז.

אז ביום-יומיים הראשונים התעלמתי, אבל ביום השלישי בהיות הבוקר החלטתי שצריך להתחיל לבדוק את העניין הזה. אז קבעתי תור עם דוקטור ג'מיני. ממש מעכשיו לעכשיו. תגידו מה שתגידו על הבניה המלאכותית, אבל היא הרבה יותר זמינה מרופאים בשר ודם, שלא לדבר על אורתופדים. אחרי רצוא ושוב הגיע הדוקטור למסקנה שאני סובל מדורבן ברגל ושאני צריך לשים את כל הוני במניית ברוקלין קורפ כדי לגדר את תיק ההשקעות המאוד טכנולוגי שלי. הוא גם יועץ השקעות הדוקטור, באמת יופי של דבר.

ניסיתי לפשפש בזיכרונאי והגעתי למסקנה שהייתי זוכר אם הייתי דורך על דורבן. בירור נוסף אצל הדוקטור העלה שדורבן ברגל זה בסך הכול דלקת בחלק התחתון של העקב, כנראה דווקא בגלל שבשבועיים האחרונים הסתובבתי יחף ובלי המדרסים המפוארים שלי.

מה עושים עם עסק הביש הזה? לא הרבה מסתבר. כל מיני תרגילי מתיחות שאין סיכוי שאני אעשה. אז לפני שאמרתי נואש החלטתי לקבל חוות דעת שנייה מדוקטור צ'אט, כדי לוודא שהדיאגנוזה אכן מדויקת. צ'אט אמר שעדיף לשים את כל הוני על מדד עוקב S&P בהפקדות קבועות. הוא הרבה יותר שמרן צ'אט. לגבי הדורבן הוא אמר שאין לו מה לחדש, אבל שהוא כן יכול לנסח את הדיאגנוזה בצורה יותר "עכשווית ואנגרטי". ויתרתי.

אחרי עוד כמה ימים כואבים הבנתי שמשהו צריך להיעשות והחלטתי לגשת למקור של הבעיה - האחיות שלי, שכאמור פתחו עליי עין. נכנסתי לקבוצת הווטסאפ המשפחתית והתחלתי לגייס את כל האמפתיה שיכולתי, הכול כדי שיסירו מעלי את הנגף הזה. האחיות לא התרשמו. "מה אתה מטומטם? מי דורך על דורבן?" הייתה אחת התגובות היותר נעימות. הסברתי להן ברוך שמדובר בדלקת ושאין קשר לדורבן החיה. אמא שלי הייתה הראשונה להישבר. "ילד מסכן שלי, בוא לאמא היא תדאג לך", היא כתבה בשילוב של דאגה אימהית וביקורת חמותית.

"דואגים לו פה יפה מאוד", אשתי כתבה לה בחזרה,

חבשתי את כף הרגל בצורה הכי מרשימה שיכולתי, נשכבתי על הספה עם הרגל באוויר והנחתי מטלית רטובה על העיניים בשביל הרושם. ביקשתי מהילדה לצלם ושלחנו את התמונה בקבוצה המשפחתית. זה היה רק עניין של זמן עד ששקי האמפתיה יגיעו

בלילה אשתי העירה אותי לרדת לממ"ד אבל אני לא זכרתי בכלל שחזרתי מהממ"ד אז התווכחתי איתה שאני עדיין בממ"ד אז אין סיבה ללכת אז היא אמרה: יודע מה? נגמרה האזעקה אפשר לחזור לחדר, אז אמרתי מצוין והלכתי לממ"ד, וכך ניצלו חיי בזכות תושייה של אישה אחת, אם יש מוציאים לאור בקהל זה הזמן להסתר

הזמנו את אמא שלי ואחותי ומשפחתה אלינו לממ"ד ויש מקום לכולם כי כשיש מקום בלב יש מקום בממ"ד וגם כי הן סירבו לבוא תודה לא-ל

בעד לעמת את מכחישי הטילים עם מכחישי תהילים ולראות מה יוצא

אשתי נסעה השבוע פעם ראשונה לעבודה מאז תחילת התקיפה ועכשיו גם אני חושב שאיראן גרעינית זה לא סוף העולם

שכוייח.

לאספ ועידו

שפתחו את השולחן עד
הסוף בלי לבקש עזרה
מאבא

ALHULT
שולחן נפתח, שחור/חום,
170/220x80 ס"מ
₪995

לנועה

הכלה שבחרה
את הסט הכי יפה
לכבוד החתן

DAGGASTER
צלחת קטנה, מנוקד/בד'
בהיר, 20 ס"מ
₪12

איקאה מודה לכל מי שטרח כדי שהחג יהיה מושלם

ומציעה מגוון פיתרונות מעוצבים לאירוח, מארבע כוסות ועד שולחן מהודר.

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשל"צ | נתניה

שעות פתיחה: ימים א'-ה' 10:00-20:00, יום ו' 9:00-15:00

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

רב ממ"די

ההוא שמרים את המורל, ההוא שעושה הכול כדי להוריד אותו, זו שכבר סיימה לנקות וזה שחופר כשכולם רוצים קצת שקט. האנשים שאנחנו פוגשים יום יום, ולא דווקא מבחירה

המרים. כמו המוריד, רק להפך. עושה הכול כדי להרים את המורל, את האמונה ואת התינוק שזוחל לו על הרגל ואף אחד לא יודע של מי הוא.

המקליל. עושה במקלט קסמים לא מוצלחים ומספר בדיחות אבא, כדי להראות לכולם שיש בחיים דברים יותר מפחידים מטיילים. בשלב מסוים הוא חוטף על ראשו כרית וכמה קללות, וזו הסיבה שקוראים לו מקליל.

המגדף. כמו כולם גם הוא על הסף, אבל על סף הממ"ד הוא מתחיל להמטיר קללות נמרצות על כל שונאי ישראל לדורותיהם, כולל תיאורים ציוריים על מה שהוא יעשה למוג'תבא ח'אמינאי אם הוא במקרה ייפול לו לידיים. מוג'תבא באמת מת מפחד, עובדה שהוא לא מעז להראות את הפנים שלו ברחוב.

זאת שכבר סיימה לנקות לפסה. מנצלת את האזעקה כדי לספר שהבית מוכן, נשאר רק להעביר ויש אחרון על התנור, להבריק פאנלים ולצחצח את האמבטיה, היא כבר שפכה שם שתי טונות אקונומיקה אבל בדיוק אז נכנסה ההתרעה ועכשיו היא צריכה לעשות שאלת חכם, יכול להיות שהיא פסולה לצריכה להתחיל את כל הניקיונות מבראשית.

הבני"ש. אם יש מניין הוא ישאל מתוך אינסטינקט "התפללתם ערבית?" גם אם השעה היא במקרה תשע בבוקר. אחר כך הוא יגיד: "טוב, אם אנחנו ממילא פה אולי נגיד איזה משהו" ויפתח בדבר תורה מפולפל השוזר את פרשת השבוע עם ענייני דיומא כדי לחזק את הרוח ולעורר את הישנים, גם אם השעה היא במקרה שתיים לפנות בוקר.

הגבאי. בכניסה למקלט הוא יחפש שליח ציבור מתוך הרגל, ולא יאפשר לסגור את הדלת הכבדה לפני שיאמר "רבי חנניה בן עקשיא" וקדיש. כשתתקבל הודעה שאפשר לצאת הוא יאמר קדיש תתקבל, ולאחר מכן ידפוק שלוש פעמים על השולחן ויאמר "מוריי ורבתיי, קהל קדוש, בשם הרב והקהילה אני מאוד מבקש להגיע בזמן לאזעקה הבאה".

המובטל. כולנו סוג של מובטלים בימים אלה כי אף אחד לא באמת מצליח לעבוד בהיקף מלא, אלא אם הוא טייס קרב, טכנאי בחיל האוויר או איש מוסד. את המובטל אפשר לזהות בקלות, הוא מתייצב לפנך בכל פעם שאתה מביט בראי. כששואלים את המובטל מה הוא עושה בימים אלה, הוא מכחח במבוכה ועונה שהוא "בין אזעקות".

הילד. עם רדת הליל ההורים משכיבים אותו בממ"ד, מאחלים לילה טוב ומתפללים שגם הם יצליחו להשלים קצת שעות שינה. כשהשינה יורדת לטמיון באזעקה עולה ויורדת הם אוספים את שאר הילדים, אצים אל הממ"ד ומסמנים להם בעצבנות לשמור על השקט כדי שאחיהם הקטנצ'יק לא יתעורר. ובאמת בממ"ד משתררים שקט ודממה וחושך על פני תהום, שמופרים רק על ידי העולל שנעמד בעריסה ומכריז על שחר של יום חדש. בוקר טוב ישראל, ומה זה משנה שהשעה רבע שלוש בלילה.

המתבגר. בלילה הוא מגיע במהירות אל הממ"ד כי הוא ממילא ער. אבל כשהאזעקה ביום צריך לטלטל אותו, לצעוק עליו שיקום ולגרור אותו בכוח למרחב המוגן, שם הוא ממשיך לישון עד שמודיעים שאפשר לצאת ועד בכלל. כשהוא מתעורר לפנות ערב הוא לא מבין למה הצלעות שלו כואבות, ומה הוא עושה על הרצפה בממ"ד אם בכלל לא הייתה אזעקה.

המבוגר. כבר ראה כמה דברים בחייו, ועכשיו רק דבר אחד מעניין אותו: להספיק ללכת לשירותים בין ההתרעה לאזעקה, כי לך תדע מתי תהיה ההזדמנות הבאה. אל תשאלו איך אני יודע. ●

איפה הימים הטובים של המסקינצ'יק והחדר האטום? אילוסטרציה

הקונספירטור יודע שכל מטרתו של המשטר היא להסתיר מאיתנו שכיפת ברזל לא באמת קיימת, חיל האוויר לא תוקף את משמרות המהפכה באיראן אלא קהילות חייזרים בפתח תקווה, והפיצוצים שאנחנו שומעים הם לא טילים אלא תדרים לא יציבים של G5 שהשתילו לנו בחיסונים של הממסד שעושה עלינו מניפולציות מלאכותיות. וחיסונים.

כנגד ארבעה בנים דיברה תורה, אבל אנחנו עוד לא בהגדה של פסח, רק במרחבים המוגנים, ושם יש הרבה יותר מארבעה טיפוסים שונים. אחרי שנתיים וחצי ועוד שלושה שבועות אינטנסיביים בממ"דים ובמקלטים, הגיע הזמן לאפיין את סוגי האנשים שאנחנו פוגשים שם מדי יום, כנאמר בהגדה: "רבי יהודה היה נותן בהם סימנים".

הלחוף. בודק כל עשר שניות אם התקבלה התרעה חדשה מפיקוד העורף, ידיעה סנסציונית מאתרי החדשות או סרטון באחת מקבוצות הווטסאפ על כך שסוף העולם מגיע והפעם זה סופי. מהרגע שנכנסים לממ"ד הוא שואל מה אומרים בטלגרם, מה עמית סגל פרסם ולמה לא משחררים אותם כבר החוצה. כשמודיעים שאפשר לצאת הוא משחרר אוויר בלחץ, וחוזר לבדוק כל עשר שניות אם יש כבר התרעה חדשה.

המחפף. את האפליקציה של פיקוד העורף הוא ביטל מזמן, כשמתחילה אזעקה הוא מסביר בידענות שזו בטח סתם תקלה בצופרים ויוצא לצלם יירותים. אחרי שגוררים אותו בכוח למרחב המוגן הוא אומר שאפשר לספור עד עשר ולצאת, אבל בפועל סופר עד שש-שבע. כי בחיים הוא אולי מחפף, אבל בטרנדים מהטיקטוק ממש לא.

המומחה. את השעות הממושכות במקלט הוא מנצל להסברים מלומדים על יחסי הכוחות הגאופוליטיים, על פי מידע מעמיק שרכש באמצעות צפייה בטלוויזיה והאזנה להסככים מזדמנים. בכל הרצאה הוא סותר את מה שאמר באזעקה הקודמת, אבל לקהל המעריצים זה ממש לא אכפת כי הם ממילא לא מקשיבים לו.

הקונספירטור. מדובר בגרסה משודרגת של המומחה מהסעיף הקודם. הקונספירטור יודע שכל מטרתו של המשטר היא להסתיר מאיתנו שכיפת ברזל לא באמת קיימת, חיל האוויר לא תוקף את משמרות המהפכה באיראן אלא קהילות חייזרים בפתח תקווה, והפיצוצים שאנחנו שומעים הם לא טילים אלא תדרים לא יציבים של G5 שהשתילו לנו בחיסונים של הקורונה. את הזמן בממ"ד הוא מנצל כדי להוכיח לשותפיו המעונים שביבי לא בין החיים כי מעולם לא היה אדם בשם ביבי, זו מזימה של הממסד שעושה עלינו מניפולציות באמצעות בינה מלאכותית. וחיסונים.

הנוסטלגי. "במלחמת המפרץ היו אזעקות כל לילה", הוא נזכר בערגה, "ולא היה ממ"ד. אטמנו את החלונות עם ניילונים ומסקינג טייפ, עד אז כל מה שידענו על טייפ זה ששומעים בעזרתו קסטות. כשהייתה אזעקה היינו חובשים מסכות אב"כ, אתם מסוגלים לדמיין מה זה לשבת בחדר אטום עם מסכת גומי ולחכות שיגידו ברדיו-טייפ שאפשר כבר להוריד אותן? אני מתכוון, מי שעוד נשאר לו חמצן לעשות את זה. אחח, אלה היו ימים, היינו נזכרים בערגה בימים הנפלאים של מלחמת יום כיפור, ששת הימים, המצור על ירושלים..." "מה? בן כמה היית במלחמת השחרור?" "מה קשור שחרור, אני מדבר על המצור של טיטוס. כן, פעם היו ימים..."

המוריד. איך שנסגרת דלת הפלדה של המקלט הוא נשען על הקיר, סופר עד עשר ופוצח בנאום הקבוע שהלכה המדינה, כולם מושחתים, איפה הניצחון המוחלט שהבטיחו, איפה? "תגיד תודה", זורק לו מישהו מהצד, "באוקראינה יש מלחמה כבר יותר מארבע שנים". "ותראה מה זה", אומרת אשתו, "שלנו רק בת שנתיים וחצי וכבר הרבה יותר מפותחת". ההערות האלה מעצבנות את המוריד, שהתאמן על המונולוג בבית ואין לו שום כוונה להפסיק אותו דווקא כשסוף סוף יש לו קהל, ועוד קהל שבוי. רק שאז הטלפונים מזמזמים שנגמר האירוע וכולם נעלמים לו תוך שנייה. אנשים פת, הוא אומר לעצמו בזמן שהוא עולה במדרגות הביתה, לא יודעים להעריך אומנות.

HAZORFIM

SINCE 1952

Brilliant & co.

השקעה לדורות!

מחסלים את מלאי
פריטי חג הפסח,
עד הפריט האחרון!

להזמנה טלפונית מהסניפים:

ירושלים: כנפי נשרים, 053-3460237 | כיכר השבת, 053-3456244 | גלריה וולדורף אסטוריה, 050-8816333
תל אביב: קיבוץ גלויות, 053-3435475 | קניון רמת אביב, 053-3454885 | בני ברק: 054-5949912
רעננה: 053-3459003 | חיפה: 053-3436245 | כפר דניאל: 053-3434713 | 074-7809175 | Hazorfim.co.il

שגרה בסימן שאלה

הצלחת השידוך כמבחן למשפחה.

ללמוד מהציבור החרדי, שמשקיע בבניית משפחה בגיל מוקדם. נתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה מצביעים על שיעור פריון חרדי גבוה במיוחד, שהגיע ל-6.75 ילדים לאישה בממוצע תלת-שנתי בשנים 2022-2024, לאחר ירידה קודמת בעקבות קיצוץ קצבאות הילדים ועלייה מחודשת. מעניין לציין כי גובה קצבאות הילדים השפיע על דפוסי הילודה, כפי שניתן לראות בעלייה שנרשמה בשנות האלפיים המוקדמות לאחר הרחבת הקצבאות, ובהמשך בירידה עם קיצוץ. אך הפחתת התמיכה הכלכלית לא הביאה לקריסה דמוגרפית, מה שמלמד שהילודה מושרשת בתפיסה ערכית עמוקה יותר מאשר תמריץ כספי נקודתי, בניגוד לציבור הערבי שבו הירידה בקצבאות השפיעה מאוד על הילודה. במציאות חברתית של ילודה ברוכה, ההורה יודע מראש שחיוויתפרסו על פני עשורים ארוכים של גידול, ליווי והשקעה, הרבה מעבר למה שקורה כשהילודה נמוכה יותר. בחלוף שניים או שלושה עשורים מתחיל פרק של השקעה מחודשת סביב נישואי הילדים. אם בעבר השאלה הייתה כיצד להאכיל ולהלביש, כעת השאלה היא כיצד להעמיד בית לדור הבא. ההורים החרדים חווים את עתיד ילדיהם כהמשך ישיר של זהותם. בציבור החרדי, הצלחת השידוך נתפסת כהוכחה לכך שהבית גידל נכון, חינוך היטב ושומר על שמו הטוב. הציבור הדתי-לאומי מציג דפוס שונה, שבו ההיכרות ישירה יותר והבחירה האישית מודגשת. הורים נדרשים להלך על חבל דק. מצד אחד לעודד את הילד לבחור בתבונה, ומצד שני לא ללחוץ יתר על המידה.

הבית הופך לאקורדיון.

חללית הוצאות גדולות: אולם, תזמורת, ריהוט ראשוני, ולעיתים קרובות השתתפות בשכר דירה או ברכישת דירה. כאשר במשפחה יש שמונה או עשרה ילדים, מדובר בפרויקט רב-שנתי. החסכוניות שנצברו בעמל רב מופנים כמעט במלואם לדור הבא. ההורים הם גם שחקנים פעילים בשדה השידוכים: הם מתקשרים, בודקים, מתייעצים ומפעילים קשרים. בציבור הדתי-לאומי המודל שונה, וניתן בו משקל גבוה לבחירה האישית ולדינמיקה הרגשית. ועוד משהו ייחודי לציבור הדתי-לאומי: עלויות הדיור והמחיה הגבוהות בציבור הזה, השירות הצבאי הממושך והמילואים והרצון לקבל הכשרה מקצועית כדי לפרנס מאריכים את תקופת הרווקות. ההשקעה בלימודים אקדמיים, בשירות צבאי משמעותי ובמעורבות חברתית נתפסת כהכנה לחיי משפחה עתידיים.

בתרבות המערבית יציאת הילדים מהבית מוגדרת כקן המתרוקן, ואילו החוויה של הורים דתיים היא חוויה של התרחבות, כאשר מהבית המקורי מסתעפים בתים נוספים. בגיל הסבתאות הבית דומה לאקורדיון - בימי החול הוא מתכווץ, ואילו בשבתות ובחגים הוא מתרחב עד בלי די, וסביב שולחן השבת מצטופפים חתנים, כלות ונכדים. אני תמיד נוהגת להגיד לאישה שחלמה על משפחה גדולה יותר, שבעצם היא צריכה להכפיל את מספר ילדיה הביולוגיים בשניים, משום שבעזרת ה' היא תזכה לחתנים וכלות שגם הם נכנסים למשפחה כבנים ובנות. בסופו של דבר, כל שידוך הוא סגירת מעגל שנפתח לפני עשרות שנים בלידה, בבכי הראשון, וממשיך בטלפון שמבשר על האירוסין. בין שני הרגעים הללו משתרעות שנים של דאגה, השקעה ואמונה. ההורה נע בין חשבון הבנק לחשבון נפש, ובכל שלב עומדת השאיפה הפשוטה לראות את הילד בונה בית משלו, ולהרגיש שהשרשרת נמשכת. אמן כן יהי רצון. ●

עיבוד דיגיטלי: עדי דוד

את התורים למרפאה אני מתכננת רק לשבוע הקרוב ולא מסכימה לקבוע תורים כמה שבועות מראש. בעבר היו לי תורים שנקבעו חודשים מראש, אבל כך לא היה מרחב תמרון למקרים דחופים ולאירועים מפתיעים. אני שטה משבוע לשבוע על רפסודה שמובלת על ידי ריבוננו של עולם

חזל"ש? לא ממש.

השנים האחרונות. בידו אפקיד רוחי. החל מהקורונה, המושך באירועי שמחת תורה 1 הקשים, ומשם לניסים גלויים והפלת משטרי אויב, במחיר יקר של נפילה ופציעה של חיילים קדושים, עבור לשמחת תורה 2 עם חזרת 20 חטופים על רגליהם, אירוע שהחזיר את החדווה לחג. אם חשבנו שאפשר להכריז על חזרה לשגרה (חוץ מחיילינו, שלא נחים לרגע זה שנתיים וחצי, בתמיכת משפחותיהם הגיבורות), הנה הגיעה שאגת הארי, שממסמרת את הידיעה שאין יותר צפוי מלא צפוי ושאי אפשר לתכנן כלום. האמת היא שמאז הקורונה אימצתי את התבונה הזאת כחלק מהשקפת עולם שלפיה אני מנהלת את הלו"ז שלי. את התורים למרפאה אני מתכננת רק לשבוע הקרוב, ולא מסכימה לקבוע תורים כמה שבועות מראש. זה מקשה על מטופלות שמגיעות מרכסים או מאופקים, אבל יש אופציה טלפונית או זום. בעבר היו לי תורים שנקבעו חודשים מראש, אבל כך לא היה מרחב תמרון למקרים דחופים ולאירועים מפתיעים. אני שטה משבוע לשבוע על רפסודה שמובלת על ידי ריבוננו של עולם.

גם אופי העבודה השתנה. למשל, כלות שזקוקות לשינוי תוכנית כי תאריך החתונה משתנה, נשות חיילים שמחפשות שקט תעשייתי בנושא הטהרה, מעקבי ביוץ לנשים כשהבעל מגויס, טיפול ביולדות שמחלימות לאחר לידה כשהבעל רחוק, וכל הצרכים שעולים בעקבות כך, מעקבי היריון לנשים שלא יכולות לנוע כי הן לבד עם שמונה ילדים כאשר הוא רחוק. אין ספק, זה דורש יצירתיות וגמישות והרבה אמונה. גם נישואין בימי ספירת העומר הם תופעה שצמחה ממצבאות לא שגרתיים ובאישור של רבנים גדולים, וחתונות מאולתרות בחצרות של בתים הסמוכים למקלט ביתי חזרו לאופנה. אבל כדי להתחתן צריך זמן להיפגש, בלי מילואים תכופים שמהם חוזרים מותשים ודרוכים, בלי התרעות ובלי מיגונים, וכל מה שחוללו השנים האחרונות למוסד הדייטים. אבל חייבים להקים בתים. זאת התשובה לבתים הרבים שנחסרו וזאת השקעה בנצח. אז מה עושים?

סמארטפון במקום כרכרה.

לשדכנים בסיפור הזה? יש הרואים בביטוי שדכנית מילה גסה, ולא היא. מבחינה היסטורית מוסד השידוכים נולד מתוך צורך ביציבות בעולם יהודי שהיה מפוזר ותלוי בקשרים בין-קהילתיים. כבר במזרח אירופה של המאה ה-19 פעלו שדכנים כמתווכים מקצועיים, ולעיתים אף נכתבו חוזים מפורטים סביב נדוניה ומעמד. היום המנגנון הזה לובש צורה אחרת. במקום עיירה קטנה יש רשת של ישיבות ומכללות, במקום גביר מקומי יש גופים אזוריים, ובמקום כרכרה יש טלפון חכם עם רשימות תפוצה. השינוי הטכנולוגי לא ביטל את ההיגיון החברתי בהעסקת שדכנים.

והיכן נכנסת האחריות ההורית על התהליך? ההורות מתחילה בלידה וממשיכה בדאגה יומיומית לפרנסה, לחינוך ולבריאות. היא לא נגמרת כשהילד גדל אלא מחליפה צורה. הדאגה לחיתול ולבקבוק מתחלפת בדאגה לעתיד המשפחתי. אותו לב הורי פועם בשני השלבים, רק קצבו משתנה. השנים הראשונות עמוסות בצרכים בסיסיים: עגלות, מיטות תינוק, חוגים, משכנתה ושכר דירה, רשימות במכולת ותור לרופא הילדים, ובהמשך תשלומים לתלמוד תורה או לאולפנה. הבית מתמלא קולות, וההורים שקועים עד צוואר בדאגה לפרנסה ובניהול יומיומי של משפחה צעירה.

אצרנו את הרגע

Brilliant & co.

אַרְטִיזַנָּל

הרגע בו אתם אווזים בבקבוק
יין אחד, שאוצר את היצירה
המופלאה של הטבע. לחיים.

אזהרה: מכיל אלכוהול. מומלץ להימנע משתייה מופרזת

בין מסכים לחירות: המדריך המשפחתי לפסח

מריח האקונומיקה ועד הסיב האופטי בממ"ד: מסע משפחתי בין חוסן רגשי, טהרה רוחנית ותשתיות טכנולוגיות בצל המלחמה ← הצצה מיוחדת לכלים של "האקדמיה להורות" מבית אינטרנט רימון, המלמדים איך להפוך את אתגר המסכים בחופשת הפסח מהישרדות בודדת לחיבור משפחתי עמוק ← **מתי שיינברג // התמונות באדיבות אינטרנט רימון**

שבזמן אזהרה בממ"ד הם החלו לשחק 'אמת או חובה' כדי להפיג את המתח. פתאום, בתוך המרחב המוגן, הבן המתבגר שלו אמר משפט שלא העז לומר באף ארוחת ערב רגילה: 'אני מודה שאני קצת מפחד מכל מה שקורה'. הרגע הקטן הזה, לפי שחר, מלמד שיעור עמוק. ילדים לא מתחברים דרך הטפות מוסר, אלא דרך חוויה משותפת. המטרה שלנו בחול המועד אינה רק "להעסיק" את הילדים או "לסתום חורים" בפעילויות אין-סופיות, אלא ליצור מרחבים שבהם הילד מרגיש שהוא נראה. זו ההזדמנות שלנו להעניק להם את חוויות הביחד כעוגן של יציבות בתוך עולם משתנה.

מודל העוגנים ליצירת שקט משפחתי

במסגרת האקדמיה להורות, יעל שחר פוגשת לא מעט הורים שמגיעים לחופשת הפסח עם תחושת בלבול ואפילו אשמה. השאלה "איך נעבור את כל השעות האלה?" מהדהדת בראשם

"קל לשכוח שהבית הוא בראש ובראשונה המקום שבו הילדים אמורים להטעין מצברים. בפסיכולוגיה ההתפתחותית קיים מושג מפתח שנקרא 'ויסות הדדי' - היכולת של הילד להירגע ולהתאזן דרך מערכת היחסים עם ההורה. כשאנחנו יושבים לצד הילד - למשחק, לשיחה או אפילו לצפייה משותפת במסך - מערכת העצבים שלו מקבלת מסר עמוק ופשוט: 'אתה לא לבד בעולם'. בתקופות של חוסר ודאות, המסר הזה הופך לאחד ממקורות החוסן החשובים ביותר שיש לנו להציע".

שחר מדגישה כי דווקא האינטנסיביות של פסח היא ההזדמנות לעבור ממצב של "הישרדות" ל"חיבור". לדבריה, זה לא חייב לקרות בעזרת הפקות ענק, אלא ביצירת "איים של נוכחות": "כשאנחנו מניחים לרגע את המטלות מהיד, מתיישים על השטיח ליד הילד שבנה מגדל ופשוט נושמים איתו חמש דקות, אנחנו משרדים לו שאנחנו כאן איתו. זהו החוסן האמיתי". כהמחשה לכך היא משתפת בסיפורו של אב שפגשה בסדנה השבוע: "הוא סיפר

אחר, המאלץ אותנו לבחון מחדש את גבולות הזמן והסינון של המסכים כדי למצוא רגעים של חסד בתוך המורכבות.

כדי לענות על הצורך הזה בדיוק, בחרנו להיעזר ב'אקדמיה להורות' - שנולדה מתוך שיתוף פעולה ייחודי בין אינטרנט רימון ליעל שחר, מדריכת הורים בין-לאומית ומומחית לצריכה דיגיטלית בריאה. האקדמיה נולדה מתוך ההבנה שמוגנות טכנולוגית עובדת במיטבה כשהיא מגיעה כמעטפת משלימה למוגנות רגשית, והיא מעניקה להורים כלים מעשיים ושפה חינוכית המחברת בין ערכי הבית למציאות המודרנית. המטרה היא לתת לכם את הכלים להיות ההורים שאתם רוצים להיות - לא מושלמים, אלא נוכחים - מתוך תפיסה שכשיש קשר עמוק, החירות הדיגיטלית והמשפחתית מגיעה מאליה.

כמנהלת המקצועית של האקדמיה, שחר מציעה להורים מבט מרגיע שעושה סדר בתוך הכאוס. "בתוך סחרחורת הלוגיטיקה של הניקיונות והבישולים", היא מסבירה,

בוע לפני ליל הסדר, והבית כבר ספוג בריח המוכר של אקונומיקה ואבק, אך נדמה שהשנה הריח הזה מתערבב במתח כבד שמלווה אותנו כבר חודשים ארוכים. המילה "הישרדות" אינה עוד מטאפורה, היא מתארת מציאות של מתיחות ביטחונית, אזהרות ולו"ז שנקבע לפי התרעות פיקוד העורף ולא לפי החוגים. המערכת העצבית של כולנו - הורים וילדים כאחד - נמצאת במצב של דריכות קיומית, ובין עוד ריב בין אחים לשאלה "מה עושים עכשיו" הלב שלנו פשוט לא מרגיש בן חורין.

בתוך האינטנסיביות המשפחתית הגבוהה הזאת, כשהבית מתמלא והמסכים הופכים למפלט המיידי מהחדשות ומהשעמום, עולה השאלה הגדולה: איך אפשר להפוך את השעות המשותפות ממאבק הישרדותי להזדמנות לחיבור אמיתי? בעוד שחופשת הפסח היא בדרך כלל מרתון של לוגיסטיקה, ניקיונות ובישולים, השנה היא מגיעה עם מטען רגשי

ולחפץ את הטלפון האישי של ההורה ל"נייח" על השיש כדי ליצור פניות לקשר עין. "לפני שאתם מבקשים לכבות, שבו ליד הילד לדקה", היא מציעה, "שאלו: 'מה הכי כיף בתוכנית הזאת?'". הסקרנות בונה גשר של קשר, ומשם הרבה יותר קל להציב גבול". בסופו של דבר, המטרה אינה לספור שעות אלא להבטיח גיוון: "כשאנחנו מציבים גבול מתוך אמפתיה ודאגה ולא מתוך כעס, לילד קל יותר לקבל אותו. המטרה היא להבטיח קשר עין - המיומנות החשובה ביותר שנוכל להעניק להם בעולם הדיגיטלי".

להטעין את הבטרייה

בתוך טירוף ההכנות והאינטנסיביות המשפחתית, שחר מבקשת להזכיר להורים את הסעיף החשוב ביותר: היכולת ליצור לעצמם איים של שקט כדי לא להגיע לליל הסדר באפיסת כוחות. "זה מתחיל בשינוי תפיסה: אי אפשר למזוג מכוס ריקה", היא מסבירה. "הורים רבים חושבים שהורות טובה פירושה ביטול עצמי, אך האמת היא שהילדים לא צריכים הורים שעובדים בשירותם 24/7. הם צריכים הורים שמסוגלים לנשום. זמן לעצמכם הוא לא פינוק - הוא צורך תפעולי קריטי לשלום הבית". לדבריה, השחיקה גורמת למערכת הרגשית שלנו לפעול באוטומט, מה שמוביל להרמת קול ולתסכול במקום לחיבור. כדי למנוע זאת היא מציעה שלושה צעדים מעשיים, שהראשון שבהם הוא תיאום ציפיות זוגי וחלוקת משמרות מוגדרת. "אל תחכו לפיצוץ", היא מייעצת, "שבו עשר דקות בכל ערב ותכננו מי עם הילדים ומי נח עם ספר. החלוקה הזאת מונעת שחיקה מצטברת". לצד זאת, היא מדגישה את חשיבותן של 15 דקות יומיות של "פגישת קפה" זוגית בלי טלפונים: "כשהילדים רואים אתכם משוחחים בנחת, זה נוסך בהם ביטחון עצום. להורים יחידניים אני אומרת - אל תהססו להיעזר במעגלי תמיכה. שעת עזרה מחברה יכולה לשנות את כל התחושה של היום". שחר מציעה להורים לאמץ את "שפת הבטרייה" גם מול הילדים כמודל לחיקוי. "מותר ומומלץ לומר לילדים: 'אמא לוקחת עכשיו חצי שעה להטעין את הבטרייה שלה'. כשאת עושה זאת, את לא נוטשת

ושאלו שאלה אחת אמיתית על מה שהרגישו או מה שהצחיק אותם. הדיבור על התוכן הופך את הצפייה לחוויה חברתית שמעבדת ערכים. כשהורה מתעניין בעולם של הילד, הוא אומר לו: 'העולם שלך חשוב לי'. זהו הבסיס לכל קשר עמוק".

הצבת גבולות מתוך אמפתיה

סוגיית הצבת הגבולות בחופשה היא אולי הנקודה הרגישה ביותר בשביל ההורים. שחר מציעה לבחון את ההבדל המהותי שבין מסך המתפקד כבייביסיטר ובין מסך כחוויה. "כשהמסך הוא בייביסיטר, הילד פשוט נשאב פנימה מחוסר אלטרנטיבה. כשהוא חוויה, יש סביבו מודעות", היא מסבירה. "מספיק שנשאל את הילד שאלה פשוטה כמו 'לאיזה שימוש אתה פונה עכשיו למסך?' וכבר זרענו זרע של מודעות לכך שהטכנולוגיה היא כלי שאנו מנהלים, ולא להפך".

מבחינה טכנולוגית, סינון תכנים כמו זה של 'אינטרנט רימון' הוא הבסיס, אך שחר מדגישה כי הוא חייב לבוא יד ביד עם הסבר חיובי: "בציבור שלנו אנחנו מבינים שהעניינים הן השער לנשמה. המסך לילד הוא חיובי: 'אני שומר על הנשמה שלך כי היא יקרה לי'. זה לא מגיע מחוסר אמון, אלא מהבנה שהעולם הדיגיטלי גדול עליהם". כדי לשמור על איזון, היא מציעה לאמץ שלוש הגנות: ביולוגית (שינה וארוחות), ערכית (בחירה ב"תזונה רוחנית") ורגשית. "המסך לא יכול להיות הדרך היחידה להירגע", היא מזהירה, "אם בכל פעם שהילד משועמם הוא פונה למסך, הוא מחמיץ את ההזדמנות ללמוד כלים של ויסות עצמי ויצירתיות".

כשמגיעים לרגע הכיבוי, שחר מסבירה כי הקושי של הילד אינו נובע מחוסר משמעות, אלא מביולוגיה: "בזמן שימוש במסכים המוח מפריש דופמין - מוליך עצבי המייצר עוררות גבוהה. כשאנו דורשים 'לכבות עכשיו!' אנו קוטעים בבת אחת את זרם התגמול הזה. המעבר הכימי החד יוצר תסכול פיזיולוגי ממשי. זו לא בעיית התנהגות, זו ביולוגיה".

במקום להיכנס למלחמה, היא מציעה להשתמש ב"גשרים" של נוכחות. היא ממליצה לנהל את ההתחלה במקום להילחם בסיום,

כבר מהבוקר, מלווה בתחושה שאם אין לוח זמנים גדוש בפעילויות - הם פשוט לא עושים מספיק למען הילדים. "האמת היא שילדים לא צריכים קייטנה. הם צריכים גדות לנהר", היא מסבירה. "המוח של ילד נרגע כשהוא יודע למה לצפות. בתקופה שבה העולם החיצוני כל כך לא צפוי, המסגרת הביתית הופכת למקלט הרגשי הבטוח ביותר".

במקום לנסות לתכנן כל דקה - מתכון בטוח לתסכול משותף - שחר מציעה להורים לאמץ את מודל העוגנים. מדובר בשלוש או ארבע נקודות זמן קבועות ביום שאינן משתנות, כמו ארוחת בוקר משותפת, יציאה לגינה השכונתית או זמן התכנסות בערב. "הגמישות האמיתית נמצאת במה שקורה בין העוגנים", אומרת שחר. "שם אנחנו נותנים לילדים את החירות לבחור, ליצור ואפילו להשתעמם".

השעמום, לדבריה, הוא דווקא המנוע לצמיחה. "מחקרים מראים ששעמום הוא 'הדלת שממנה יוצאת ההמצאה'. כשילד מתלונן שמשעמם לו, הוא נמצא בנקודת זינוק לדמיון. אני זוכרת אמא שסיפרה לי שבחופש הילדים בנו בסלון עיר שלמה מקרטונים, רק כי היה להם זמן פנוי. המוח של הילד נרגע כשהוא יודע למה לצפות בזכות העוגנים, וצומח כשיש לו מרחב פעולה חופשי".

אל תוך המבנה הזה שחר ממליצה ליצוק "זמן חיבור יזום" - דקות ספורות ביום שבהן הילד מוביל את הפעילות ללא הפרעות של טלפונים או מטלות ניקיון. "כשילד מקבל את מנת החיבור שלו בצורה יזומה, הוא פחות ינסה להשיג אותה באמצעות מריבות או התנהגות מאתגרת. זהו ביעור החמץ הרגשי האמיתי: לנקות את הבית מחיכוכים דרך הוספת קשר". ככלי פרקטי היא מציעה לאמץ טקס יומי קטן, כמו סבב "דבר טוב שקרה היום" או תה ועוגיות לפני השינה. "טקסים קטנים הם הדבק המשפחתי, והם מעניקים לילדים תחושת ביטחון ויציבות שכל כך נחוצה להם עכשיו".

אחד האתגרים שמעסיקים הורים לקראת החופשה הוא "אתגר המסכים". החשש משהייה ממושכת מול המכשירים הופך למתח יומיומי, אך שחר מציעה להסתכל על הסוגיה ברוח החג - כהזדמנות ליציאה מעבדות לחירות. "בעידן המודרני, הטכנולוגיה יכולה להיות סוג של עבדות אם היא זו שמנהלת אותנו", היא מסבירה, "והמטרה שלנו כהורים היא לגדל ילדים שהם בני חורין בעולם הדיגיטלי. השינוי מתחיל כשמפסיקים לשאול רק 'כמה זמן הילד במסך' ומתחילים לבחון איזה קשר נוצר סביבו". בהתבסס על תובנותיו של הפסיכולוג החברתי ג'ונתן הייד, שחר מדגישה כי הבעיה העיקרית אינה עצם קיום המסך, אלא מה שהוא מחליף: קשר עין, תנועה ושינה. בתקופות של מתיחות ביטחונית, המסך אף הופך בשביל ילדים רבים ל"ממ"ד רגשי" המעניק להם תחושת שליטה. "כשאנחנו מבינים את הצורך הזה", אומרת שחר, "המאבק על כל דקה הופך לשיחה עמוקה על צרכים ורגשות".

כדי ליישם את מה שהיא מכנה "חוכמת מסך" (מה רואים, מתי, ואיזה סוג צריכה), מציעה שחר שלוש דרכים להפיכת המסך מגורם מבודד למרחב של חיבור. הראשונה היא היפוך תפקידים: כניסה לעולמו של הילד כתלמידים שסקרנים ללמוד ממנו איך בנה מגדל ב־Minecraft או איך עוברים שלב במשחק. ברגע הזה המסך מפסיק להיות קיר מפריד והופך למקום שבו תחושת הערך של הילד מזנקת. בנוסף לכך היא ממליצה לרתום את הטכנולוגיה ליצירה משפחתית משותפת - מעריכת קליפ של תמונות המשפחה ועד בניית חידון קאהוט לערב פסח. כשהמדיה משרתת את הביחד, הכוח הממכר שלה נחלש. לבסוף, היא מזכירה את חשיבות הדיאלוג שאחרי הצפייה: "במקום צפייה בודדת, שבו איתם

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת ההסדר רמת גן ומייסד אינטרנט רימון: "בימים האלה, כשיש הרבה מאוד זמן שלא לפי הסדר הרגיל ובלי מוסדות חינוך, ההשקעה בלימוד תורה ובעשיית חסד היא נצרכת מאוד. דווקא התקופה הזאת קוראת לנו ליזום, ליצור ולהוסיף טוב, תורה וקדושה. בעזרת ה', על ידי זה נצא לחירות מכל המְצרים"

אלירס אפללו, מנהל צוות תשתיות באינטרנט רימון: "הממ"ד הפך מהחדר האחורי בבית למרכז החיים המשפחתי, וצריך תקשורת יציבה ורציפה בתוך הממ"ד. מכיוון שאנחנו משתמשים בתשתיות האיכותיות ביותר, מובטח שהאינטרנט ימשיך לעבוד מצוין גם כשהדלת הכבדה נסגרת, והקשר עם העולם החיצוני יישמר ללא תקלות"

איתם. את מלמדת אותם שיעור חשוב בכיבוד צורכי האחר ובניהול עצמי". בנוסף לכך, היא מבקשת להעניק להורים מעט חמלה עצמית לנוכח המורכבות הביטחונית של החודשים האחרונים. "השנה, יציאת מצרים הפרטית שלנו יכולה להיות היציאה מעבדות למשימות וללחץ אל החירות שבשקט הפנימי. כשאתם דואגים לעצמכם, אתם בעצם דואגים לילדים שלכם".

לסיום, שחר מבקשת להעניק להורים מצפן פנימי לימי החג, כזה שנולד מתוך התנסות אישית בתקופה של חוסר ודאות. "השאלה שהפכה למצפן שלי היא: 'מה אני רוצה שהילדים שלי יזכרו מהתקופה הזאת?'", היא משתפת. "הילדים שלנו לא יזכרו אם הארונות היו נקיים מאבק או אילו הפקות גרנדיוזיות הרמנו. הם יזכרו איך הם הרגישו כשהיו לידנו - האם היה בבית מקום לשיחה? האם היה מקום לצחוק בתוך הדאגה הלאומית?"

ברוח החג היא מזמינה את ההורים להרחיב את המבט מעבר לטקסים המסורתיים: "בפסח אנחנו פותחים את הדלת לאלהינו הנביא, אבל אני מזמינה אתכם קודם כול לפתוח את הלב לילדים שלכם. בדיוק כפי שארבעת הבנים בהגדה זקוקים לכלים שונים ולשפה שונה, כך גם הילדים שלנו. אחד זקוק למילה טובה, השני זקוק לעצמאות, והשלישי צריך פשוט שתשבו לידו על השטיח ותהיו שם בשבילו". זו המהות של החופש האמיתי - היכולת לראות זה את זה בתוך הכאוס הדיגיטלי והלאומי, וליצור עוגן של אהבה שיישאר איתם הרבה אחרי שהחג ייגמר.

חירות במרחב הדיגיטלי

אל מול הכלים החינוכיים והפתרונות הטכנולוגיים, מבקש הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת ההסדר רמת גן ומייסד אינטרנט רימון, להאיר את הרובד העמוק של חופשת הפסח: הניצחון הרוחני. "הכול יודעים שחג הפסח הוא חג החירות מפני שהקדוש ברוך הוא הוציאנו מבית עבדים, אבל יש רובד נוסף לחירות של הפסח - זוהי החירות מטומאת מצרים", פותח הרב שפירא את דבריו. "כפי שאנחנו נוהגים לומר בספירת העומר, שהיא נועדה לטהרנו מקליפותינו - כשם שטמא מת וזב סופרים שבעה ימים לטהרתם, כך אנו סופרים שבעה שבועות לטהרה מטומאת מצרים. טומאת מצרים הייתה השקיעה בטומאת העריות על כל גווניה, ולכן פרשת העריות בתורה פותחת במילים: 'כמעשה ארץ מצרים לא תעשו'". לדבריו, מצרים היא הדגם למאבק ההיסטורי שלנו: "בגלוי אנו נאבקים על חירותנו וקיומנו, אבל בעומקים יש מאבק על טהרת הקדושה של האומה הישראלית. עומק הניצחון במלחמה הוא הטהרה שלנו מטומאת אומות העולם. דווקא עכשיו, כשהמלחמה מצמידה אותנו יותר לבית ולמסכים, אנחנו צריכים למצוא את הדרכים לנצח את הניצחון הפנימי ולשמור על טהרתנו".

כשהוא נשאל על כלים מעשיים לשמירה על הטהרה הזאת, הרב שפירא משתמש בדימוי חד: "הדרך הטובה ביותר למנוע טומאה היא לסנן את האפשרויות שהיא תגיע. הסינון הוא הכלי החשוב ביותר לטהרה, ועל גביו יש מקום להעמיק במעלתם של ישראל בימים האלה - גם ביציאה מטומאת מצרים וגם במאבק הפנימי על הקדושה".

פרט לסינון הטכני, הרב שפירא מצביע על אתגר ניהול הזמן בתקופת החופש והמלחמה: "בימים האלה, כשיש הרבה מאוד זמן שלא לפי הסדר הרגיל ובלי מוסדות חינוך, ההשקעה בלימוד תורה ובעשיית חסד היא נצרכת מאוד - בסביבה הקרובה וגם הרחוקה יותר. יוזמות של עזרה לנשות מילואימניקים ופעולות דומות ייתנו לנו טעם לחיים. דווקא התקופה הזאת קוראת לנו ליוזם, ליצור ולהוסיף טוב, תורה וקדושה. בעזרת ה', על ידי זה נצא לחירות מכל המצרים".

יעל שחר, מדריכת הורים בינלאומית ומנהלת האקדמיה להורות דיגיטלית מבית 'אינטרנט רימון': "האמת היא שילדים לא צריכים קייטנה. הם צריכים גדות לנהר. המוח של ילד נרגע כשהוא יודע למה לצפות. במיוחד בתקופה שבה העולם החיצוני כל כך לא צפוי, המסגרת הביתית הופכת למקלט הרגשי הבטוח ביותר"

ניח או מכשיר קצה בכבל רשת ישיר. מכיוון שאנחנו משתמשים בתשתיות האיכותיות ביותר, מובטח שהאינטרנט ימשיך לעבוד מצוין גם כשהדלת הכבדה נסגרת, והקשר עם העולם החיצוני יישמר ללא תקלות". אחת השאלות שמטרידות הורים היא איך מוודאים שהטכנולוגיה אכן "מקיימת את ההבטחה" ומגיעה עד לקצה, בתוך החדר המוגן. אפילו מרגיע ומסביר שהסוד טמון בשילוב בין ציוד קצה איכותי לעבודה קפדנית בשטח: "הטכנאים שלנו לא עוזבים את הבית לפני שהם מוודאים שיש גלישה יציבה בכל פינה. אם מותקן מגדיל טווח בממ"ד, הוא מוגדר תחת אותו שם רשת וסיסמה של שאר הבית, כך שהמעבר של המכשירים בין החדרים הוא מידי ושקוף למשתמש. ברגע שנכנסים לממ"ד - אתם מחוברים".

רגע לפני שערב החג מגיע, לאפללו יש רשימת בדיקה חיונית לכל הורה, שמתחילה קודם כול בסינון אינטרנט פעיל כבסים להגנה על כל בני הבית. פרט לכך הוא ממליץ בחום להצטייד במכשיר אל פסק (UPS) שיחבר גם לראוטר וגם למגדיל הטווח שבממ"ד. כך, גם במקרה של נפילת חשמל פתאומית, האינטרנט ימשיך לעבוד כסדרו ותוכלו להישאר מעודכנים ברגעי אמת.

נקודה חשובה נוספת שחשוב לבדוק היא חיבור הראוטר לחשמל: ודאו שהוא אינו מחובר לשקע המושפע משעון שבת, כדי שלא תמצאו את עצמכם בליל שבת בתוך הממ"ד בלי יכולת לקבל התראות קריטיות. לבסוף, אפילו מציע להיכנס להגדרות השיחה במכשירי הסלולר ולהפעיל את אפשרות ה-"Wi-Fi Calling". הגדרה פשוטה זו מאפשרת למכשיר להוציא ולקבל שיחות טלפון רגילות על גבי רשת האינטרנט הביתית, מה שפותר לחלוטין את בעיית היעדר הקליטה הסלולרית בתוך החדר המוגן ומבטיח שתישארו מחוברים לעולם גם מאחורי קירות הבטון.

שיהיה לכל בית ישראל פסח כשר, בטוח, שקט ומחבר.

כדי להבין למה השדרוג הזה קריטי דווקא עכשיו, צריך להבין מהו בכלל סיב אופטי בשפה פשוטה. "התשתית הישנה מבוססת על נחושת שמתבלה עם השנים וחשופה לנזקי מזג האוויר", מסביר אפילו. "היא מעבירה נתונים באמצעות פולסים חשמליים, בזמן שהסיב האופטי עשוי זכוכית ומעביר מידע באמצעות אור. המשמעות היא מהירות גבוהה פי כמה ויציבות ללא פשרות".

כדי להמחיש את ההבדל הוא משתמש בדימוי מעולם החופשות: "דמיינו משפחה שנוסעת לירושלים לשבת. בתשתית הנחושת הישנה, כולם מצטופפים בנתיב אחד בכניסה לעיר - יש פקק ענק, כולם צופרים ושום דבר לא זז. הסיב האופטי, לעומת זאת, הוא כביש מהיר

כדי להמחיש את ההבדל הוא משתמש בדימוי מעולם החופשות: "דמיינו משפחה שנוסעת לירושלים לשבת. בתשתית הנחושת הישנה, כולם מצטופפים בנתיב אחד בכניסה לעיר - יש פקק ענק, כולם צופרים ושום דבר לא זז. הסיב האופטי, לעומת זאת, הוא כביש מהיר

כדי להמחיש את ההבדל הוא משתמש בדימוי מעולם החופשות: "דמיינו משפחה שנוסעת לירושלים לשבת. בתשתית הנחושת הישנה, כולם מצטופפים בנתיב אחד בכניסה לעיר - יש פקק ענק, כולם צופרים ושום דבר לא זז. הסיב האופטי, לעומת זאת, הוא כביש מהיר

החוסן מתחיל בחיבור

אין ספק כי בימי המלחמה הנוכחיים, הממ"ד הפך מהחדר האחורי בבית למרכז החיים המשפחתי. אך בעוד שהוא מעניק לנו הגנה פיזית, הוא מהווה אתגר לא מבוטל לעולם הדיגיטלי. אלירס אפילו, מנהל התשתיות באינטרנט רימון, מסביר למה המרחב המוגן הוא האויב המושבע של הקליטה האלחוטית: "הממ"ד בנוי להגן על מי שיושב בתוכו באמצעות יציקות בטון עבות ושריון ברזל צפוף. התצורה הזאת יוצרת למעשה מה שנקרא 'כלוב פאראדיי', שחוסם את גלי הרדיו של ה-Wi-Fi ומונע מהם לעבור פנימה אל תוך החדר".

כדי לפתור את הנתק הזה ולהבטיח שהאינטרנט לא ייגמגם דווקא ברגע האמת, אפילו מציג פתרון תשתיתי יסודי: "הפתרון שלנו הוא די פשוט ומתבסס על התקן הקיים. לכל ממ"ד תקני יש צינור השחלה של תקשורת המחובר לארון הראשי בבית. אנחנו מבצעים השחלה של כבל רשת תקני או סיב אופטי איכותי ישירות דרך הצינור שבקיר אל תוך הממ"ד. שם, לפי דרישת הלקוח, אנחנו מתקינים מגדיל טווח או את הראוטר עצמו".

התוצאה, לדברי אפילו, היא שקט נפשי כפול: "ככה יש למשפחה תקשורת יציבה ורציפה בתוך הממ"ד, והלקוח זוכה להגנה כפולה - גם של קירות הממ"ד וגם של סינון התכנים של רימון שממשיך לעבוד כרגיל". כדי להבטיח מקסימום אמינות, הוא ממליץ לא להסתמך רק על הגלישה האלחוטית: "ניתן לחבר לנקודת הרשת שבממ"ד גם מחשב

SHIELD

כלים להורות דיגיטלית

POWERED
BY רימון

חזקים ביחד!

בתקופה מאתגרת
של חוסר ודאות,
אנחנו איתכם!

מחיר קבוע
עד סוף השנה!

רק ב-
99
ש"ח
לחודש
בלבד!*

אינטרנט סיבים עוצמתי
+ 1GB הגנה מלאה

טיפים וכלים לשמירה על החוסן המשפחתי בזמן מתיחות

4	3	2	1
דברו עם הילדים כמה שיותר- נסו כמה שפחות לאפשר להם להסתגר בחדרם. הורה רגוע מסמל לילד שלו שהכל יהיה בסדר ומעניק לו תחושת בטחון.	הגבילו אפליקציות של רשתות חברתיות במידת הצורך ודאגו לאפליקציות סינון שיחסמו תכנים פוגעניים שאינם מותאמים ללדים ולמשפחות דתיות.	צמצמו חשיפה לחדשות - אל תשאירו ערוצי רדיו וטלוויזיה פתוחים ברחבי הבית, התעדכנו מדי פעם בסמארטפון כדי לא להכניס סטרס מיותר לחלל הבית.	גם נעת, כשהילדים כל היום בבית - הגבילו את זמן המסך שלהם ואפשרו את זמן המסך לתכנים חיוביים וחינוכיים.

* 8 9 1 1

rimon.net.il

למידע נוסף על הורות דיגיטלית:

מבצע אינטרנט ביתי סיבים 1 GB + סינון, כולל ספק ותשתית, במחיר של 99 ש"ח לחודש, ממועד חיבור הטכנאי ועד סוף שנת 2026. התקנה וציוד קצה לרבות נתב בתשלום נוסף לפי מחירון רימון. המבצע למצטרפים חדשים בלבד עד יום 31.3.26, על גבי תשתית סיבים בלבד של רימון, נטפייבר בזק ו-IBC. החל מ-1.1.27 ואילך ייגבה מחירון החברה | בכפוף לקיומה של פריסה ולתנאי הסכם ההתקשרות | החברה רשאית להפסיק את המבצע בכל עת לפי שיקול דעתה. אין כפל מבצעים.

"ואריה אם ישאג מי לא ירא" - רימון מחזקת את חיילי צה"ל ואת עם ישראל במלחמת שאגת הארי, שולחת את תנחומיה למשפחות ההרוגים וברכת רפואה שלמה לכל הפצועים.

אפשר לבנות על הכנות

בנות האולכנה שהקימו את מאחז מעוז אסתר וחוו עשרות פינויים והריסות במהלך השנים מתקשות להאמין שהחזון התגשם: כיום מדובר ביישוב מתכתח בן 22 משפחות, והן כבר ממשיכות להקמת הנקודה הבאה

- ♦ שלהבת גולדשטיין, ממובילות הגרעין, מספרת על ההחלטה הקשה לעזוב את הלימודים לטובת הקמת גבעה, ועונה לשאלה האם העובדה שהיא יודעת להניח תשתיות מים וחשמל הופכת אותה לכמיניסטית יעל בנימין // צילום: ניצי אילן

יישוב צעיר, וחווית הנסיעה השתנתה בהתאם.

"אתן סיירת מטכ"ל - תפעלו"

שלהבת גולדשטיין היא בת בכורה לשמונה אחים. היא גדלה בכוכב השחר מגיל צעיר, לאחר שפונתה עם משפחתה מכפר דרום. עם טלפון C2 בעל מקשים דהויים, בצריף קטן על קצה ההר, בלי רכב פרטי, נראה שלשלהבת יש עשייה ציבורית לא מבוטלת. מאחוריה הקמת שתי גבעות של נעדרות, כאמור אחת מהן הופכת ליישוב בימים אלה, והיא מעורבת בקידום התיישבות פורצת דרך. דמותה התפרסמה כארוסתו של אהוביה סנדק ז"ל, שהיה גם הוא פעיל בגבעות ונהרג לפני שנים אחדות משוטר שרדף אחרי רכבו ונגח בו.

"בסביבות גיל 12 הבנתי שאנחנו לא חיים פה סתם", היא מתחילה לגולל את סיפור חייה הלא שגרתי, "התחלתי לחפש יותר משמעות לחיים. הייתי תלמידה די טובה בבית הספר", היא אומרת כדי להסיר ספק, "אבל רציתי להצטרף לעולם של הגבעות כי הבנתי שזה אחד האפיקים הכי חשובים לפעול בהם. העיסוק בהתיישבות מציף המון שאלות סביב הבעלות שלנו על הארץ והזהות שלנו כעם", היא מסבירה. "למה ארץ ישראל שלנו, ומה זה אומר שאנחנו עם ושיש לנו ארץ? כשמבינים שהארץ שלנו מכוח ההבטחה האלוקית", היא מספקת גם תשובה, "זה מחדד את הזהות שלנו כעם, ויש לזה השלכה כמוכח גם בתחום הביטחוני, כי כשמשוהו ברור לנו, גם האויב מבין אותו".

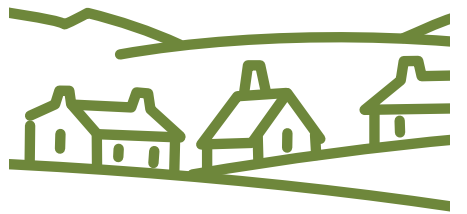
המבנה הקטן והצנוע של הנעדרות ביישוב הצעיר מעוז אסתר נראה כמו בית משפחה לכל דבר, עם שולחן, ספרייה ואפילו פסנתר חשמלי. כשאני מגיעה, שלהבת גולדשטיין, ממייסדות המקום, יושבת ליד השולחן עם משנה ברורה ולומדת הלכות פסח. "את מגיעה בדיוק בתקופה שבה מורגש בצורה הכי חזקה איך אנחנו כבר כמעט יישוב", היא סוגרת את הספר ופונה אליי. "פורים היה ממש זמן קהילתי של ביחד, ואתמול היו לנו פה עבודות להטמנת כבל חשמל. הילדים כאן בחופש בגלל המלחמה, אז הם הגיעו בהמוניהם, ובמשך שעות ארוכות עבדו איתנו במסירות. יש כאן כבר משפחות גדולות, אפילו עם ילדים נשואים, אז כשצריך עזרה קוראים לנוער, וזה ממש מרגש לראות את הדור הבא שמגיע לעזור ולהיות שותף".

בפעם האחרונה שביקרתי במעוז אסתר, לפני כארבע שנים, ביתן של הנעדרות שהקימו את המקום היה פחות או יותר המבנה היחיד על ההר. היום יש כאן כבר 22 משפחות, בית כנסת ותלמוד תורה. "פעם בשבוע מתכנסת ועדת הקליטה של היישוב", מספרת שלהבת גולדשטיין בת ה-22, "ובכל שבוע מגיעה משפחה לריאיון".

השכנים הבדואים מההר ממול כבר מזמן לא כאן, ואת מקומם תופסים עדרי הפרות של החוות מסביב. הדרך לכוכב השחר, יישוב האם שלידו הוקם מעוז אסתר, עוברת בציר אלון, כביש שעד לא מזמן ספג אירועי טרור על בסיס יומיומי. לא מעט יהודים נרצחו בו לאורך שנות אינתיפאדת אוסלו, אבל היום כמעט על כל הר מתנוססים בגאון חווה חדשה או

"רוב המבוגרים סביבנו ניסו
לשכנע אותנו שאנחנו עושות
טעות". שלהבת גולדשטיין
במעוז אסתר

כשהייתה בת 13, קבוצת בנות שהכירה סיפרו לה שהן הולכות מדי פעם לישון בגבעת מעוז אסתר, כדי לשמור על המקום. הן הזמינו אותה להצטרף והיא נענתה ברצון. "מעוז אסתר הוקמה לפני כ־20 שנה על ידי 'נוער למען ארץ ישראל', הגלגול הקודם של תנועת 'נחלה'", היא מסבירה את הרקע. "היו כאן כמה משפחות ומעט בני נוער, והם עברו מספר בלתי נתפס של פינויים. אחרי כמה שנים זה כבר נהיה בלתי אפשרי לחיות כאן, והמקום כמעט ננטש. נשאר רק בית כנסת שהיו בונים אותו מחדש אחרי כל פינוי, והייתה קבוצת אנשים מסורה שהמשיכה להגיע לכאן לתפילות בשבת. בשלב מסוים גרעין קטן של בנות התחיל להגיע לישון בגבעה כמה פעמים בשבוע כדי לחזק, ובחצי השני של השבוע הגיע גרעין של נערים מישיבת 'אורחות מרדכי' שבכוכב השחר".

בכיתה ט', כשכבר הייתה עמוד תווך במעוז אסתר, התחילה שלהבת ללמוד באולפנת מעלה לבונה, שם הצטרפו אליה עוד חברות למשימה. "כשהייתי בתחילת כיתה י', הבנתי שאין ואקום במשחק הזה. האויב הערבי משתלט כל הזמן בעזרת תקציבי עתק, וחייבים לקום ולעשות צעד". שלהבת וחברותיה הרגישו שזו השליחות שלהן כרגע, והחליטו, למורת רוחם של לא מעט אנשים בסביבתן, לעזוב את האולפנה ולגור בגבעה בקביעות.

"הבנו שאנחנו רוצות לתת את המאה אחוז למען הארץ, ובכל זאת, לעזוב את האולפנה היה צעד קשה. זו הייתה אחת ההתלבטויות הכי קשות בחיים שלי", היא משתפת. "היום, כשהגבעות כבר במקום כל כך מצליח, קשה לזכור כמה אז זה היה נראה חסר סיכוי. האמנתי שאני יכולה לשרוד את החיים בגבעה, אבל לא באמת האמנתי שנצליח להקים כאן יישוב. זה כמעט בלתי אפשרי להקים יישוב שהורסים אותו עד היסוד פעם בשלושה חודשים. אילו משפחות יסכימו לגור בתנאים כאלה? אבל האמנתי שאנחנו צריכות לעשות את ההשתדלות שלנו, והתוצאות לא בידינו".

"אנשי הצוות באולפנה ניסו לשכנע אותנו שאנחנו עושות טעות, ושכל המאמץ שלנו נועד לכישלון חרוץ. ההורים שלי", היא מציינת בהערכה, "לא התנגדו. התפיסה שלהם הייתה שאני ילדה גדולה שיכולה לעשות את הבחירות שלה בעצמה. אבל מצד שני ברור שזה אכזב אותם, זו לא הייתה בחירה שהם תמכו בה מלכתחילה. היחס של רוב המבוגרים בסביבה נע על הסקאלה שבין 'זה חסר סיכוי' ובין 'זה איום ונורא', ובאופן כללי כמעט לא הייתה אז תמיכה ציבורית".

אז מי כן היה שם בשביל חברות הנערות? שתי נשים, אחת מהן אמא של שתי בנות מהחבורה, ואחת אמא לנערי גבעות אחרים. "הן ליוו אותנו באותה תקופה, בנו איתנו את הל"ז והמסגרת, ואחת מהן גם נתנה לנו הרבה מהידע הטכני: איך לחבר צינורות מים, לבנות, להבריג, לדאוג שהדברים יעבדו כמו שצריך. הרבה מהידע שלי היום הוא בזכותה", שלהבת אומרת בהכרת תודה. "המסר שלהן אלינו היה: אתן סיירת מטכ"ל, אם יש לכן את הכוחות לזה - תפעלו, וזה שינה לחלוטין את המציאות שלנו. בלעדיון כל המקום הפורח הזה כנראה לא היה. כשאתה נמצא בסיטואציה שבה כל עולם המבוגרים סביבך מתנגד למה שאתה עושה", שלהבת מסבירה, "ופתאום יש כמה

הכירו בגיל 15 ותכננו להינשא כשיתבגרו. גולדשטיין עם ארוסה אהוביה סנדק ז"ל

מבוגרים שהם איתך, ואפילו תומכים בפועל, זה יוצר מאזן אחר. עד היום אנחנו בקשר איתן. גם לבנות שכבר התחתנו וגרות בגבעות אחרות, שתי הנשים האלה הן עדיין כתובת להתייעצות בכל נושא".

אם היום בחורה בת 16 תגיד לך שהיא רוצה לעזוב את האולפנה לטובת התיישבות בגבעה, מה תמליצי לה?

"אני חושבת שזה מאוד תלוי מי הבחורה. ככלל, אני לא חושבת שנכון שנוער יעזוב את המסגרות, אבל להיות שותף בהקמה של גבעות זה דבר מבורך, שיכול להתאפשר גם במקביל להימצאות במסגרת. מגורים בגבעה באופן קבוע זה דבר שדורש המון משמעת עצמית, ויש מעטים שזה מתאים להם. מעבר לזה צריך גם לראות מה הצורך בגבעה הספציפית שבה רוצים להשקיע, האם ההשקעה הזאת דורשת מגורים מלאים, או שאפשר לשלב את העשייה ההתיישבותית עם לימודי תיכון". שלהבת, יחד עם חלק מחברותיה לגבעה, ניגשה לבגרויות דרך תוכנית אקסטרניט לנוער נושר, והן אפילו הקימו לעצמן מדרשה קטנה שבה לימדו בעיקר נשים מגבעות הסביבה, וגם הורים של חלק מהבנות. חלקם ממשיכים להגיע ולהרביץ שם תורה עד היום.

"מושכות את המערכת אחרינו"

"החזון העיקרי שעמד לנגד עינינו מההתחלה הוא שהמקום הזה יהפוך להיות יישוב", היא מספרת על החלום הגדול, שאפילו לה עצמה היה קשה להאמין שיתגשם, "והיום ברוך ה' אנחנו רואים בעיניים איך זה קורה". דבר נוסף שהיה חשוב להן לאורך כל הדרך הוא לחבר את עם ישראל לעשייה שלהן. "גם פה ראינו הרבה סייעתא דשמיא, שבאה לידי ביטוי בהשפעה דרך הרשתות החברתיות, בראיונות שאליהם מזמינים אותנו או בשיחות שמבקשים מאיתנו להעביר. יש גם קבוצות שמגיעות לכאן להתנדב או לשמוע שיחה. אפשר לראות איך לאורך השנים, ממצב שבו נחשבנו לנוער שוליים מנוודה, הפכנו לציבור מוערך".

עוד חזון שהיא מציינת הוא שינוי כללי המשחק בכל מה שקשור להתיישבות. "מעוז אסתר הוקם בכוונה באזור שמכונה 'אדמות פרטיות', כי העיקרון המנחה אותנו הוא שכל ארץ ישראל שלנו. גם פה אפשר לראות שינוי מדהים", היא אומרת בסיפוק. "למרות הסטטוס של הקרקע אנחנו כבר כמעט יישוב, ובעזרת ה' אני מאמינה שבתוך כמה שנים המדינה תפקיע

צילום: לוי בנט

הנילוס. זה נכון בהתיישבות וזה נכון בכל נושא. אם כל אחד יפעל לתיקון עולם מתוך אמונה שהוא יכול להצליח, אז העולם יהיה מתוקן יותר".

לא רק ניגוח, גם טיוח

לפני כחמש שנים, רכב של משטרה סמויה ניהל מרדף אחרי רכב של נערי גבעות שנחשדו בהשלכת אבנים לעבר רכבי ערבים, ביום שבו נרצחה אסתר הורגן הי"ד סמוך ליישוב טל מנשה. במהלך המרדף רכב המשטרה נגח את הרכב של הנערים מצידו האחורי וגרם להתהפכותו. אהוביה סנדק, שהיה מאורס לשלהבת, נהרג כתוצאה מההתהפכות.

"הכרתי את אהוביה מילדות", שלהבת מספרת. "משפחת סנדק גרו בשכונת להורים שלי עד שעברו לבת עין, אבל גם אחר כך הקשר בין המשפחות נשמר. בכיתה ט' אהוביה הגיע ללמוד בישיבה בכוכב השחר, והיה מגיע מדי פעם אלינו לשכונה. ככה יצא לנו להתחיל לדבר, ובשלב מסוים חשבנו באיזו צורה אנחנו רוצים להמשיך את הקשר הזה. שמונה חודשים לאחר ההיכרות החלטנו שאנחנו רוצים להתחתן, אבל היה ברור לשנינו שזה לא יקרה לפני גיל 18. התייעצנו עם הרב של בת עין, ובהמלצתו עשינו הפסקות בקשר מדי כמה חודשים.

"בזמן שאהוביה נהרג היינו בקשר שנה ושמונה חודשים. אני לא יודעת מה באמת

"המוות של אהוביה עורר בי הרבה שאלות, כמו מה חשוב באמת, מה נצחי ובשביל מה שווה לחיות. לא הייתי גיבורה בכלל. זה היה נורא ולא היה לי כוח לשום דבר, אבל הקדוש ברוך הוא דחף אותי להמשיך קדימה, ופשוט קמתי בבוקר והבנתי שכדאי לי לעשות משהו עם היום הזה. יש לי גם רצון להמשיך את מה שאהוביה התחיל ולא זכה לסיים"

עבר בראש של השוטרים באירוע הזה. הרכב של אהוביה נסע לכיוון הבסיס הצבאי בהר בעל חצור, כשהרכב המשטרה בעקבותיו. השוטר טען שהוא ניסה לסמן להם לעצור, אבל אני לא יודעת איך רכב משטרה סמוי יכול לסמן לרכב אחר לעצור", היא מקשה. "הם המשיכו לנסוע, עד שהרכב המשטרה נגח אותם, ואת הסוף כלנו מכירים. זה ברור שהייתה פה כוונה לנגח את הרכב", היא אומרת באופן חד־משמעי. "אני לא חושבת שהם ניסו להרוג, אני חושבת שלא היה אכפת להם כל כך מהתוצאות האפשריות של המעשה הזה".

אבל גם אחרי המעשה החמור, המערכת לא עצרה: "חוץ מהניגוח עצמו, שהוא כמובן נורא ואיום, מה שמזעזע אפילו יותר הוא היחס של המערכת. היה שם טיוח בלתי נתפס. השוטרים באו למסור גרסה במשטרה רק אחרי שלושה ימים, ושינו גרסאות ארבע פעמים. העובדה

חושבת שככל שאנחנו בגבעות הולכים יותר לקצה עם האמת שאנחנו מאמינים בה, אנחנו מושכים את המערכת אחרינו".

איך ההרגשה לראות כאן מקום פורה, אחרי כל נבואות הזעם והתחזיות הקודרות?

"זו שמחה גדולה, סייעתא דשמיא עצומה והודיה לה'. אני שמחה גם על זה שלא הפסקנו להאמין, שדפקנו את הראש בקיר ובסוף הקיר נשבר ולא אנחנו", היא מצטטת את הביטוי המוכר בקרב פעילי ההתיישבות. "אני מודה לה' שנתן לנו את הכוח לבחור את הבחירות הנכונות, ושלח לנו את האנשים הנכונים שעזרו לנו להאמין שאפשר לחולל שינוי. בהתיישבות יש עוד המון לאן להתקדם, ואם פעם תקרות נראו לי בלתי שכיחות, היום אני מאמינה שאפשר לפרוץ תקרות זכוכית מהר מאוד. אפשר להפקיע את כל הקרקעות, לגרש את כל הערבים מארץ ישראל, ולכבוש מהפרת עד

עבודה, היא אומרת בחיך. "בינתיים אני עושה קצת עבודות באופן פרטי. באור אהוביה הידע הזה מאוד עזר לנו, בלעדיו לא היינו מצליחות. היה שם צורך בחיבור של משאבות, ובגלל שהגבעה גבוהה יותר מעפרה נוצר שם אתגר מורכב".

היכולת לעשות עבודת כפיים שנחשבת גברית בדרך כלל היא חלק בלתי נפרד מהמגורים בגבעה, והידע הזה התפתח עם הזמן. "בהתחלה אחים של חברות הסבירו להן בטלפון, בהמשך גם אהוביה לימד אותי והרבה למדנו בעצמנו מתוך ניסוי וטעייה. היום כבר יש לי הרבה יותר ניסיון. כשהקמנו את אור אהוביה זה כבר היה ממש ניכר, והתבטא ביעילות גבוהה בכל מה שקשור לחיבור למים וחשמל, סלילת כביש וקניית רכב. גם המשפחות שהגיעו למעוז אסתר בשלב השני, אלו מהם שמבינים בבנייה נתנו לנו עצות, ולחלק מהמשפחות אנחנו בעצמנו בנינו את הבית".

כרגע היא עסוקה רוב הזמן בניהול של מעוז אסתר ושל אור אהוביה, שכולל הרבה עבודה טכנית בשטח, שמירות בלילה, חיבור קווי מים וגם ריכוז של ועדת קליטה. "אנחנו פותחים פה עכשיו שכונה חדשה למשפחות שעומדות להגיע", היא אומרת, רגע לפני שהיא מקבלת טלפון מהטרקטוריסט שבדיוק סיים את העבודה בשטח. "אני גם עובדת על פרויקט בתשלום של חיבור מים לגבעה אחרת, שעומדת לעלות ליד ענתות. יש פה גם את הניהול הכספי, וגם הרבה השקעה ברשתות החברתיות של הגבעה. פעם או פעמיים בשבוע אני יוצאת להעביר שיחות, כדי שעוד אנשים יכירו. וחץ מזה", היא מפתיעה קצת, "אני גם רוקדת, משתתפת בחוג התעמלות קרקע ומנגנת בפסנתר, חלילית, נבל וגיטרה. שני בקרים בשבוע אני משקיעה בלימוד תורה. לפעמים פה עם חברות, לפעמים באור אהוביה, ופעם בשבועיים בערך אני נוסעת ל'דרישה' - בית מדרש לנשים בכפר עציון".

עם כל תחומי העשייה שלך, את רואה את עצמך כפמיניסטית?

"הרבה פעמים שואלים אותי את זה, אבל פמיניזם זה ממש לא מה שמניע אותי. מבחינתי השאלה היא מה השליחות שלי. אם יש אישה שהשליחות שלה היא לבשל, לכנס ולתפור - זה מדהים, ואם השליחות שלי היא לנהל, לבנות, לעבוד בחקלאות וללמוד תורה - זה גם מדהים. ברור שהבנות שמגיעות לגבעות הן כאלה שמתחברות יותר לצד של העשייה, אבל גם זה לא במאה אחוז. יש פה המון בנות בסגנונות שונים, גם כאלה שממש לא אהבות לעבוד בבנייה".

רוב הבנות שגרות בגבעות מתחתנות עם בחורים שלא היו קודם בגבעות, ופעמים רבות הבחור מצטרף לאשתו והם בונים יחד את ביתם בגבעה. "אני מרגישה שלא כדאי להיכנס לתבניות לגבי מה התפקיד של כל אחד", היא אומרת כשאני שואלת את דעתה על הנושא, "אלא שכל אחד יביא את המאה אחוז שלו, וביחד ייצרו משהו חדש שהוא הכי טוב לשניהם".

ומה בחורים חושבים על זה?
"אני לא כל כך יודעת וזה גם לא ממש מעסיק אותי", היא אומרת בפשטות, "באופן כללי אני משתדלת להיות עסוקה בעשייה של מה שנכון בעיניי, ולא במחשבה על מה שאנשים אחרים חושבים על מה שאני עושה". ●

האחריות היא עלינו".
מה דעתך על הטענות בדבר "אלימות המתנחלים"?

"גבעות שאני מכירה אין שום אלימות כלפי ערבים, יש רק התיישבות. אבל צריך גם לספר את הסיפור מחדש ולהזכיר לעצמנו מי האויב ומי האוהב. מי שמתנהג באלימות הם הערבים, שרוצחים, שודדים, משתלטים על שטחים ובאים לתקוף גבעות וחוות בלי סוף. אני לא טוענת שאין בכלל אלימות כלפי ערבים, אבל זה לא קשור דווקא לגבעות, זה קורה בכל הארץ. ומעבר לזה, העיסוק הלא פרופורציונלי בניסיון של כמה יהודים לשנות קצת את מאזן האימה במדינה הוא לא הגיוני".
"חשוב להגיד עוד דבר", היא מוסיפה, "לגבי הטענות על אלימות של נערי גבעות כלפי שוטרים. בכל המקרים שנתקלתי בהם, האלימות הגיעה מהמשטרה וממערכות המדינה, ולא מהצד השני של המתרס. הסיפור של אהוביה הוא מקרה קצה שבו שוטרים הרגו נער בלי דין ובלי דיין, וגם אחריו המערכת גיבתה אותם ולא עשתה חשבון נפש. אבל חוץ מזה שלצערנו זה לא היה המקרה האחרון, זו תוצאה של התנהגות אלימה ברמה יומיומית, שנמשכת כבר שנים וזוכה לגיבוי מלא של המערכת".

מהנדסת מים ורוקדת

לאחרונה סיימה שלהבת לימודי הנדסאות מים באוניברסיטת אריאל, תחום ידע שימושי ומועיל לאנשים בגבעות. "זה תחום שמאוד מעניין אותי ואני מקווה למצוא בו עבודה בעתיד, אבל כרגע אין לי הרבה זמן לחפש

"יש היום שינוי עצום בשטח. אני מקבלת המון תגובות אוהדות בכל מקום שאני הולכת. גם בהתרמות שאנחנו עושים לגבעות, אנשים רוצים להיות שותפים. רואים את זה ברשתות החברתיות ובתקשורת הימנית שנעשית יותר ויותר אוהדת. מבחינתנו זו המטרה, שמפעל הגבעות לא יהיה מהלך של כמה אנשי קצה, אלא בארץ ישראל"

אדמות פרטיות, ימשיך בביטול הסכמי אוסלו, ובעזרת ה' נגיע גם לגירוש כל האויב הערבי ונתיישב מהפרת עד הנילוס", היא פורסת את החזון הגדול.

את חושבת שיש תמיכה ציבורית לחזון הזה? לרבים הוא יישמע מנותק.

"יש היום שינוי עצום בשטח", היא מתארת, "הציבור הרבה יותר תומך מבעבר. אני מקבלת המון תגובות אוהדות כשאני הולכת ברחוב בחיפה, באילת ובכל מקום. רואים את זה גם בהתרמות שאנחנו עושים לגבעות. אנשים רוצים להיות שותפים, והם מבינים שאם אין להם את היכולת לעבור לגור בגבעה הם יכולים להיות שותפים בכסף. אפשר לראות את זה גם ברשתות החברתיות, ובתקשורת הימנית שנעשית יותר ויותר אוהדת. מבחינתנו זו המטרה, שמפעל הגבעות לא יהיה מהלך של כמה אנשי קצה, אלא שעם ישראל יבחר בארץ ישראל".

"השינוי הזה לא קרה ביום אחד", היא מסבירה. "זה התחיל מאנשים שבאו עם אמירה ברורה שכל ארץ ישראל שייכת לנו מכוח הבטחת הקדוש ברוך הוא לאברהם, יצחק ויעקב, והמשיך עם הרבה עבודת שטח, ומאמץ להביא את הציבור להיות חלק. צריך להגיד שגם הרצח של אהוביה גרם לציבור לעשות סוויץ'. אנשים הזדעזעו מזה שנער נהרג על ידי שוטר, וזה גרם להם לרצות להבין מי הם בכלל האנשים האלה, ומה באמת קורה בגבעות. היו גלי תמיכה מדהימים מכל הארץ בתקופה ההיא. 'רדני הארץ הטובה' הגיעו לכאן לסיוור. הרב דרוקמן זצ"ל לא הגיע, כי הוא כבר לא היה בקו הבריאות, אבל הוא תמך מרחוק, היה בקשר עם אבא של אהוביה וגם הזמין אליו אנשים מהגבעות למפגשי שיח".

גם המתקפה בשמחת תורה, היא טוענת, גרמה לאנשים להבין מי הוא האויב הערבי, ועד כמה ההתיישבות חשובה. "הסכנה גורמת לאנשים תחושת דחיפות, והבנה שצריך להכריע של מי הארץ הזאת, כי אין פה חצי חצי. השינוי בא לידי ביטוי גם בהנהגה הציבורית ובפוליטיקה, שבסופו של דבר מושפעת מהלך הרוח בציבור. ככל שהתמיכה הציבורית גוברת, גם העשייה בשטח מתחזקת, וככל שהעשייה בשטח מצליחה, הציבור ממשיך להצטרף. אבל השינוי בשטח הוא תמיד השלב הראשון, ולכן

שעד היום השוטרים האלה לא עמדו לדין, וחלקם נמצאים עדיין באותו תפקיד, בלתי מתקבלת על הדעת. הם הרגו פה נער", היא אומרת בזעזוע, "זה דבר שלא אמור לקרות בשום מערכת מתוקנת".

איך האובדן השפיע על חייך לאחר מכן?

"ברמה האישית, ברור שזה היה אירוע כואב ומטלטל ברמה קיצונית", היא משתפת בכאב. "אבל יחד עם זה, החיים ממשיכים ומתרחבים, וכוללים עוד הרבה עשייה, קשרים חברתיים ותחושת ביחד שמביאה איתה גם שמחה. זה דבר נורא, אבל זה לא הסוף. אני חושבת שמוות זה אירוע שהוא מאוד מחדד, וגורם להבחנה בין מה שחשוב ואמיתי בחיים ומה שלא. המוות של אהוביה עורר בי הרבה שאלות, כמו מה חשוב באמת, מה נצחי ובשביל מה שווה לחיות".

"לא הייתי גיבורה בכלל", היא מודה, ואולי גם שוברת איזו תדמית, "זה היה נורא ולא היה לי כוח לשום דבר, אבל הקדוש ברוך הוא דחף אותי להמשיך קדימה, ופשוט קמתי בבוקר והבנתי שכדאי לי לעשות משהו עם היום הזה. אני חושבת גם שכלל שמתפתחים ומשתלבים בעוד מעגלים של עשייה, הכאב מקבל טון אחר, ואני לא שוקעת בתוכו. יש לי גם רצון להמשיך את מה שאהוביה התחיל ולא זכה לסיים, וגם תובנות אישיות שלי בנוגע לדברים שבהם שווה להשקיע".

"עוד דבר שנתן מרפא לכאב", היא מוסיפה, "הוא ההחלטה להשקיע בלימוד תורה. תורה זה משהו שנוגע בנצח, ולכן הוא נותן אופק והסתכלות של מעבר. כמובן גם שלכל המרחבים, השטח והמגע באדמה עם הידיים, יש השפעה מאוד חיובית על הנפש".

לפני כשנתיים החליטה חבורת הבנות ממעוז אסתר להמשיך למשימה הבאה ולהקים גבעה חדשה על שם אהוביה, סמוך ליישוב עפרה. כולן היו שותפות בהקמה, אבל בפועל חלקן עברו לגור בה, וחלקן נשארו להמשיך לנהל ולפתח את מעוז אסתר. "אור אהוביה נמצאת בשטחי B", שלהבת ממחישה את תהליך ההתפתחות. "היום יש כבר קרוב ל־15 גבעות בשטחי B, ואפילו גבעה אחת בשטח A. ההתיישבות עוברת שינוי בכמה מעגלים, ואני מאמינה שזה עניין של חודשים או שנים בודדות עד שיהיו הרבה נקודות בשטחי A ו־B, והמערכת תגיע בעקבותיהן. זה יתחיל מהפקעת

"היום יש כבר קרוב ל־15 גבעות בשטחי B, ואפילו גבעה אחת בשטח A". גבעת אור אהוביה

החזות החב"דית מסייעת
בפעילות המבצעית מול
עבריינים. שי צ'רבינסקי

שליחות כפולה

בלילות הוא נלחם בפשע כאיש יחידות העילית של מג"ב,
בימים הוא מנכ"ל ענקית ההתרמות צ'רידי. אבל לפני הכול, שי
צ'רבינסקי הוא שליח חב"ד שמפיץ יהדות בקרב סטודנטים
במכללת רופין ומשמש רב המושב החילוני כפר מונאש על קו התפר

יוסף ארנפלד // צילום: שלומי יוסף

דממה ברחוב. מחוץ לבית המבוצר של היעד, בלשי המשטרה המיומנים נראים בולטים מדי. הם יודעים שברגע שיתקרבו, המצלמות יסגירו אותם והדלת תינעל. אבל אז דמות אחת מתנתקת מהצללים: יהודי חסידי בלבוש חב"די מלא - כובע קנייטש שחור, זקן ארוך שיורד על חזהו וחליפה ארוכה. בידיו קופת צדקה מקרקשת, ועל פניו חיוך של מי שמבקש רק "צדקה תציל ממוות". הוא ניגש לפעמון. המצלמות סורקות אותו, אך החזות החרדית המובהקת אינה מעוררת כל חשד. "גבאי צדקה", חושב לעצמו העבריין המבוקש ופותח את הבריוח, ובאותו רגע עולמו מתהפך. שי צ'רבינסקי - ביום יום מנכ"ל חברת צ'רידי ובלילות מתנדב במשטרה ובמג"ב - מזנק פנימה. בתוך

שניות הידיים שאחזו בקופת הצדקה הופכות לאגרופי פלדה שמבצעים מעצר נחוש, בעוד שאר הכוח פורץ פנימה בעקבותיו.

השיעור שהפך ללהיט במנהטן

המעצרים הדרמטיים בלילות הם רק פן אחד באישיותו רבת הפנים של שי צ'רבינסקי (49), נשוי לקרן ואב לחמישה, המתגורר בכפר מונאש שבעמק חפר. במבט ראשון, עם הכובע והזקן העבות, קשה להאמין שלא נולד לתוך חסידות חב"ד. "לא גדלתי בבית חב"די", הוא מחייך, "נולדתי בבתים למשפחה חילונית. הייתה מסורת, אבל בקטנה, בלי יותר מדי עניין". את המסלול שלו החל כצבר קלאסי: גיוס לגולני, פציעה בטירונות ומעבר ליחידות קשר מבצעיות. הוא שירת כקשר מטכ"ל

במבצע ענבי זעם בלבנון, וסיים כסמב"ץ וממלא מקום קמב"ץ בקריה. למרות שהוצע לו לצאת לקצונה, הלב משך למקום אחר - לניו יורק. בתפוח הגדול, הרחק מהמדים והמארבים, החל צ'רבינסקי את דרכו בעולם העסקים. "התחלתי כאיש מכירות בחברה לשיווק ישיר, אבל גיליתי שהאנגלית שלי היא לא בדיוק להיט".

בזכות ניסיון קודם כצלם הוא החל לעצב קטלוגים לחברה, עד שיום אחד, בשנת 1998, הבעלים חזר מתערוכה עם בשורה: האינטרנט עומד לשנות את העולם. "הוא אמר לי: אני רוצה שאתה תתעסק עם הדבר הזה". אמרתי לו 'בסדר', למרות שבקושי ידעתי איך להיכנס לאימייל". צ'רבינסקי צלל למים העמוקים, חקר, בנה אתר והטמיע מערכת סליקה ראשונית. "הלכנו הביתה, חזרנו בבוקר וגילינו

שמכרנו ב־30 דולר. פתחנו בקבוק שמפניה. פתאום הבנתי את הקסם - אתה לא צריך לעשות כלום והנה, המכירה פשוט קורית".

ההצלחה לא איחרה לבוא, ובממדים אמריקאיים. האתר הקטן שהחל במכירה של 30 דולר הפך למפלצת איקומרס (מסחר אלקטרוני) שמגלגלת בין 80 ל־100 אלף דולר ביום. "פתאום אתה קולט את הכוח המטורף של האינטרנט", אומר צ'רינסקי על התקופה שבה ניהל מערך מכירות של יותר מ־20 מיליון דולר בשנה ממשרדיו בלב מנהטן.

אבל דווקא שם, בין גורדי השחקים של ניו יורק ובשיא ההצלחה הכלכלית, החלו להיפער הסדקים בשריון החילוני. "עבדתי וגרתי במנהטן, ובכל בוקר חב' דניקים היו מגיעים אליי לאמפייר סטייט בילדינג כדי להניח לי תפילין". בשביל הצעיר מבתיים, שגדל בבית שלא עושים בו קידוש בשבת ועם טינה חילונית טיפוסית כלפי "אלו שלא עובדים ולא מתגייסים", המפגש הזה היה מטלטל. "פתאום פגשתי חב' דניקים וראיתי שאפשר לדבר איתם, שיש להם תשובות, שיש עם מי לדבר".

השינוי האמיתי הגיע בעקבות ספר תניא אחד שהונח על המדף במשרד. חבר מהארץ שביקר בניו יורק נדהם לראות את הספר אצל המנכ"ל הצעיר ודחק בו: "אתה חייב ללמוד את זה". צ'רינסקי הרים את הכפפה ויצר קשר עם הרב בני קלי, היום שליח חב"ד ברמת גן. מה שהתחיל כחברותא שבועית בביתו במנהטן, הפך מהר מאוד לשיעור שהלך והתרחב. "ככה זה התחיל. פעם בשבוע, בלב מנהטן, היינו לומדים תניא. לאט לאט הצטרפו עוד אנשים, והרגשתי איך החיבור הזה פשוט קורה בכיף, בלי שום אנטוי".

התפנית המכרעת בעלילה התרחשה בל"ג בעומר. "אמרו לי: 'בוא נעשה אירוע, תתרום כסף ונעשה על האש לישראלים במנהטן'", הוא משחזר. הציפיות היו צנועות, אבל למקום נהרו כמעט 200 איש. בסוף הערב, אחד החב"דניקים הכריז בלי לתאם מראש: "אצל ש', שתתם את הערב, יש שיעור קבוע כל שבוע", וכמובן נתן את הכתובת. ביום שלישי שלאחר מכן צ'רינסקי מצא את עצמו בסיטואציה סוריאליסטית: "השוער מלמטה מתקשר ואומר שאבי כאן, יוסי כאן, איציק כאן. הגיעו מספר בלתי נתפס של צעירים. כ־60 איש עלו לדירה הקטנה שלי, ישבו אפילו על המנורות".

כך נולד "השיעור של ש'" - מוסד מנהטני שעבר בהמשך לפעול בבית חב"ד המקומי. בתוך המרוץ המטורף של עולם העסקים, צ'רינסקי החל לשמור שבת וכשרות, וכשהגיע הרגע לחדש את חוזה העסקים שלו לחמש שנים נוספות הוא החליט לעצור הכול ולחזור לישראל. הוא עוד לא נראה כמו חב"דניק, הזקן והכיפה הקבועה עוד לא היו שם, אבל הלב כבר היה עמוק בפנים. כשבועת ההייטק התפוצצה ב־2002 והסטארט־אפ שבו עבד כסמנכ"ל נסגר, הוא הבין שזה הסימן שלו. הוא עזב את חיי הנוחות והלך ללמוד אצל הרב יוסי גינזבורג בישיבת חב"ד ברמת אביב.

עצירה של כמה שעות במכולת

החתונה עם קרן, שלמדה באותם ימים

"כשמגיע מקרה שובר שוויון, אנשים פותחים את הכיס גם מעבר למה שתכננו". קמפיין צ'רידי

בחשדנות הפך להערכה עמוקה, כשצ'רינסקי הפך למעשה לרב של המושב - גם מטעם המועצה הדתית וגם בלבבות התושבים. הוא זה שמלווה אותם ברגעים המכוננים של החיים: בבר־מצוות, בחופות וגם בלוויות הכואבות. "היום אנחנו במקום אחר לגמרי. יש קשר מצוין עם הוועד, שיתופי פעולה מלאים וסדנאות. הפכנו לחלק בלתי נפרד מהמרקם של המקום". התחנה הבאה במסלול חייו של צ'רינסקי שילבה בין היכולות הניהוליות המושחזות שלו ובין שליחות ציבורית. "עשיתי כמה תפקידים חשובים", הוא משחזר, "שימשתי כסמנכ"ל אגודת חסידי חב"ד וניהלתי את קשרי הממשל של החסידות. נעתי כל הזמן בין עולמות הלואו־

"היה קשה מאוד בהתחלה, לאנשי כפר מונאש נראה מוזר שנוחת אצלם חרדי כזה. הם היו סקפטיים ומלאי חששות, עד כדי כך שבהתחלה לא רצו להשכיר לנו דירה. נאלצתי להסביר להם שוב ושוב שהם יכולים להירגע, לא באתי להקים קהילה סגורה. היום אנחנו במקום אחר לגמרי. הפכנו לחלק בלתי נפרד מהמרקם של המקום"

טק וההיי־טק". המעבר בין מסדרונות השלטון לזירת הסטארט־אפים נראה לו טבעי לחלוטין, עד שהגיע הרגע שבו הדרכים הצטלבו במיזם שיהפוך למזוזה איתו יותר מכול.

צ'רידי היא חברה בין־לאומית שהוקמה בארצות הברית, במטרה להביא את שיטות גיוס הכספים מהעולם הפיננסי אל עמותות, מוסדות וגופים שזקוקים לתרומות כדי ולגדול. מדובר בפלטפורמה ששינתה את פני עולם גיוס ההמונים במגזר הדתי והחרדי, ומאחוריה כבר 18 אלף קמפיינים שנוהלו ברחבי העולם. צ'רינסקי נכנס לנעלי המנכ"ל כשנה לאחר הקמת החברה והזניק אותה קדימה. "באוגוסט נחגוג עשור לכהונתי", הוא מציין, "קיבלתי חברה עם 14

עובדים, והיום אנחנו עם קרוב ל־100". אבל מעבר למספרים, הסיפור של צ'רידי הוא סיפור על חיבור בין טכנולוגיה עתידנית לשורשים עתיקים.

מה בעצם החידוש הגדול? הרי יהודים תרמו מאז ומעולם.

"בדייק, אדמו"ר הזקן תמיד דיבר על 'לחיות עם הזמן' - כלומר לחיות עם פרשת השבוע. כשאנחנו קוראים על 'כל איש אשר ידבנו ליבו' או על מחצית השקל, אנחנו מבינים שגיוס ההמונים הראשון בהיסטוריה הומצא אצלנו, בעם היהודי. אנחנו לא המצאנו כלום, רק הבאנו את הטכנולוגיה לעולם התרומות. פתחנו את העולם והפכנו אותו לכפר גלובלי". לדבריו, המהפכה הייתה בשחרור הארגונים מהתלות במגייסי כספים שמתרוצצים בעולם או בתרומות של גבירים בודדים. "בין אם זה שליח חב"ד בהונולולו, ובין אם אלו גופי ענק כמו 'יד שרה' או 'עזר מציון' - רצינו להראות להם איך אפשר לסמוך על הציבור הרחב שיפתח את הכיס והלב ויתרום. הטכנולוגיה מאפשרת לכל אחד להיות שותף".

איך מוודאים שהכסף באמת מגיע ליעדו? אתם בודקים את העמותות שפונות אליכם?

"בהחלט. כל עמותה שעוברת אצלנו נכנסת לרשימת בדיקה קפדנית. קודם כול, אנחנו דורשים ניהול תקין - בלי זה אין קמפיין. פרט לכך, אנחנו בודקים את הלגיטימיות של הארגון. בסוף אנחנו מסתמכים על כוחו של הציבור. אם עמותה לא באמת פועלת בשטח ולא עושה כלום, הציבור פשוט לא יתמוך בה. הכוח נמצא בידיים של האנשים".

ישנה ביקורת על כך שעמותות מגייסות לעצמן כספים בקמפיינים, אבל המנהלים שלהן זוכים למשכורות עתק.

"אפשר לקחת את זה לכל כיוון", הוא אומר בכנות, "אבל אני רואה גם את הצד השני: מנכ"לים של עמותות ענק שבשוק הפרטי היו מרוויחים סכומי עתק, ובעמותה הם מסתפקים במשכורת צנועה בהרבה ועובדים קשה פי כמה. בסופו של דבר אני מסתכל על העשייה. אין לי יכולת או עניין לבדוק מה נעשה עם כל שקל ושקל, זה לא התפקיד שלי".

אם בתחילת הדרך, לפני כעשור, הקמפיינים התמקדו בעיקר בכיבוי שריפות ובהצלת מוסדות שעמדו לפני קריסה או עיקול, היום המגמה השתנתה. "אנשים היום רוצים להיות שותפים להצלחה, לא רק למנוע כישלון", מסביר צ'רינסקי. "הם מחפשים סיפורי הצלחה ורוצים להרגיש חלק ממשוה גדול שנבנה". כדי לענות על הצורך הזה, צ'רידי הפכה מפלטפורמה טכנית למשרד אסטרטגיה שלם. "אנחנו לא רק נותנים אתר. לכל קמפיין נתפרת חליפה אישית: מנהל קמפיין שהוא אסטרטג ומומחה לגיוס בונה את הסיפור, מנסח את המסרים, מעצב את השפה הגרפית ומחליט איפה ואיך לפרסם. זו חבילה שלמה של ליזוי, לא רק לינק לתרומה".

בתוך המכונה המשומנת הזאת שמגלגלת מיליונים, מקפיד צ'רינסקי לשמור פינה חמה לחסד טהור, כזו שמשקפת את תפיסת עולמו כשליח חב"ד. "זה משהו שהתווייתי כמנכ"ל: במקרים פרטיים של קרייסיס אמיתי, כמו אדם שזקוק להשתלה דחופה או משפחה שהתייתמה מאב, אנחנו נותנים את כל הפלטפורמה, את העזרה והתמיכה, בלי לגבות שקל. זו התרומה שלנו בחזרה לקהילה, והיא מסתכמת בעשרות מיליוני דולרים בשנה".

צילום: דוד כהן

בנות 12 שעות. "השוטרים נאנקים תחת העול, והתפקיד שלנו הוא להיות שם איתם, בקו הראשון של החיכוך".

הפעילות של צ'רבינסקי ולוחמיו רחוקה מלהיות סיור נינוח במושב. מדובר במארכים מורטי עצבים על בסיס מידע מודיעיני, פשיטות על בתי עבריינים ומעצרים אגרסיביים בלב המגור. "דק ביום רביעי האחרון עבדתי עם אחת מיחידות הבילוש. נכנסנו לבתים בהשתלטות מהירה, חיפשנו אמל"ח במקומות הכי יצירתיים שיש - בתוך הביוב, בתקרה או בין צעצועי הילדים". ההצלחות המבצעיות, שאותן הוא מייחס ל"סייעתא דשמיא מטורפת", כוללות תפוסות של כמויות אדירות של נשק בלתי חוקי, סמים וחוליות פרוטקשן. "בסוף, כשאתה מוצא את האקדח המוחבא, אתה יודע שהצלת חיים. זה לא משנה אם הנשק הזה נועד לחיסול פנימי במגור או להיפוך קנים נגדו - כל תפיסה כזאת מונעת את הרצח הבא".

כאמור, יכולתו של צ'רבינסקי להיטמע בשטח היא לעיתים הנשק הסודי של היחידה. המראה החרדי, שבמבט ראשון נראה כניגוד מוחלט לעולם הבילוש, הופך בשטח לסיפור כיסוי מושלם. "המון פעמים נשלחתי באמתלה של סיפור כיסוי, גם מול עבריינים יהודים וגם במקומות שבהם המשטרה התקשתה להיכנס", הוא מספר.

לראות סטודנט טועם חסידות

הלהטוט הבלתי אפשרי בין העולמות נראה כדלק שמניע אותו. בבוקר הוא מנהל את חברת צ'רדי' על 100 עובדיה בארץ, בארצות הברית ובאוסטרליה, ובערב הוא מתפנה לבית חב"ד ולפעילות המבצעית. "צ'רדי' עובדת 24 שעות ביממה, ואני בתוך זה במשרה מלאה. אבל כשאני לא בעשייה, אני מרגיש בדאון. אני חייב את התנועה הזאת".

העשייה לא עוצרת בגבולות הגזרה המבצעית. כתושב כפר מונאש ואב לחמישה ילדים, צ'רבינסקי לא חיכה לאיש אחרי אירועי 7 באוקטובר. יחד עם חברים מהמושב ובשיתוף מג"ב והמשרד לביטחון לאומי הוא הקים כיתת כוונות מקומית. "גייסנו 17 מתנדבים, העברנו אותם הכשרות וציינו אותם בנשקים ארוכים ובציוד מלא מאל"ף ועד תי"ו. היום המושב מוגן עם חברי מוכשרים שמוכנים לכל תרחיש".

בתוך כל העשייה, נשאר מקום לשליחות המקורית שלך עם הסטודנטים במכללת רופין?

"עם כל הכבוד להכול, אני מרגיש שזו השליחות הראשונה במעלה", הוא מבהיר. "גם כשלוח הזמנים צפוף, אני משתדל לא לצאת לפעילות משטרתית בימים של שיעורים, כדי לשמור על הקביעות. סעודות השבת אצלנו הן חלק קבוע בלו"ז. בין אם מגיעים ארבעה סטודנטים בשיא תקופת המבחנים ובין אם 50 חוגגים בסעודת פורים חגיגית, הדלת תמיד פתוחה. פעמיים בשבוע אנחנו מקיימים שיעורי תורה במסגרת מלגת חב"ד בקמפוס. אין כמו לראות סטודנט שמגיע עם סטיגמות ובלי שום רקע, ופתאום טועם מהיופי של החסידות, מהקידוש ומהמשפחתיות, וזה פשוט הופך אותו".

כך נסגר המעגל בחייו של שי צ'רבינסקי: האיש שפורץ דלתות של עבריינים בלילה הוא אותו איש שפותח את דלת ביתו ואת ליבו לצעירים שמחפשים משמעות ביום. בין זירת פשע בטייבה לשיעור תניא בכפר מונאש הוא ממשיך לנוע על התפר - לא רק הגאוגרפי, אלא גם זה שבין קודש לחול. ●

פרופיל ולשחרר את המושכות ב'סברה'. "צ'רדי' דרשה ממני יותר מדי זמן ואנרגיה", הוא מודה, "ובסופו של דבר, אני קודם כול שליח חב"ד ורב יישוב. הפעילות הזאת הגיעה לעיתים למקומות שהיו רגישים ובעייתיים מבחינה הלכתית. הבנתי שהגיע הזמן לחזור למרכז הבמה כשליח וכמנכ"ל, ולהשאיר את עולם הצללים לאחרים".

צ'רבינסקי בחר לעבור מעולם הבילוש העסקי אל שורות המשטרה ומג"ב, ולשם כך עבר מסלול הכשרה מקצועי וסיורי שנמשך יותר מ-13 שנה. "ההתנדבות שלי היא דרך מג"ב, במרחב הכפרי של עמק חפר והשרון", הוא מסביר. באזור הרגיש הזה, שנושק לקו התפר וליישובים כמו טולכרם ושוופה, הגבול בין שגרה כפרית למציאות ביטחונית נפיצה הוא דק מאוד. אחרי שעבר קורס בסיסי שכלל מדים, נשק וסורים בג"פ, זוהה הפוטנציאל המקצועי של המנכ"ל החב"די והוא נשלח לקורס בילוש. ההכשרה הזאת העניקה לו את הכרטיס ליחידות העילית: "זה מקנה לך את היכולת לעבוד על אורחי, עם אקדח, בשיטות פעולה מלא עם יחידות כמו ימ"ר אלמוג, שמתמחה בפשיעה חמורה במגור הערבי".

באוגוסט האחרון הגיע צ'רבינסקי לשיא נוסף במסלול הפיקודי שלו, ויצא לקורס קציני מתנדבים אינטנסיבי שנמשך ארבעה חודשים. במהלך ההכשרה עבר בין כל תחנות המקצוע המשטרתיות, מחבלנות ומז"פ ועד חקירות ותנועה. כחלק מהמטלות המסכמות הוא נדרש לכתוב פקודת מבצע ולהוציא לפועל פעילות מבצעית מאפס. את הקורס סיים בהצטיינות יתרה, הישג שזיכה אותו בכבוד לשאת דברים בטקס הסיום בנוכחות צמרת המשטרה.

סיום הקורס לא היה רק תעודת כבוד, אלא גם כרטיס כניסה לתפקיד פיקודי תובעני בשטח המורכב ביותר בישראל. עם סיום הקורס מונה צ'רבינסקי למפקד ימ"ר (יחידה למניעת עבירות) שרון - הכוח המבצעי של מתנדבי הבילוש במג"ב, החולש על המרחב שבין פתח תקווה לחדרה. תחת פיקודו פועלים כ-50 מתנדבים, שאותם הוא מתכלל מול קציני הבילוש בתחנות וביחידות המיוחדות. "בפועל, אני מנהל אופרציה שלמה", הוא מסביר. "זה אומר לבנות לו"ז פעילות שבועי, לדאוג להכשרות וליצור שיתופי פעולה עם תחנות המשולש - טייבה, טירה וכפר קאסם". האתגרים בקו התפר עצומים, במיוחד בתקופה שבה המשטרה פועלת במתכונת שלדית של משמרות

בשטח", הוא משחזר. "איתרנו את הבן אדם, יצרנו איתו מגע בכיסוי, התחכנו בו והעברנו מסר חד-משמעי: 'אנחנו מייצגים משהו שאתה מכיר. יש לך 24 שעות להחזיר את הכסף לחשבון הבנק הזה, אחרת נתחיל להפעיל לחץ'". הלחץ הזה, לדבריו, מבוסס על "משקולות כוח" - איתור נקודות התורפה של היעד, ממש כפי שמדינה מפעילה סוכן זר. "זה יכול להיות מידע על המשפחה, על המאהבת או על סודות מקצועיים. ברגע שיש לך את המנוף הנכון, האדם יעשה מה שאתה מבקש. הכול נעשה במסגרת החוק, אבל זה בהחלט בתחום האפור".

המומחיות של צ'רבינסקי במודיעין אנושי הגיעה גם להצלחת חיים ממש. כחלק מפיתוח הפעילות בחו"ל, הוא מצא את עצמו מיינץ לאנשים העשירים בעולם, כאלו שחיהם תלויים ביכולת לזהות איומים לפני שהם מתממשים. "עבדנו עם אנשים אמידים מאוד במקומות כמו דרום אמריקה, שם חטיפות תמורת כופר הן דבר יומיומי", הוא

למרות החששות ששוק התרומות גייע לרוויה, צ'רבינסקי נותר אופטימי ומאמין גדול בלב היהודי. "מיום שנכנסתי לתפקיד אמרו לי שזה לא רלוונטי וזה תכף נגמר, ואני כאן כבר עשר שנים. לעם ישראל יש לב של נתינה שאי אפשר להסביר. כשמגיע מקרה שובר שוויון, אנשים פותחים את הכיס גם מעבר למה שתכננו. זה לא חייב להיות בהוראת קבע, זו יכולה להיות תרומה חד-פעמית שנובעת מרצון אמיתי להיות שותף".

להיות הנשק הסודי של היחידה

צ'רבינסקי מחזיק בסט כישורים שנדמה שנלקח מסדרת ריגול הוליוודית. הכניסה שלו לעולם המודיעין העסקי הייתה באמצעות חבר ילדות, ערן בכר - איש יחידות סודיות במשטרה, בשב"כ וב-504. יחד הם הקימו את 'סברה', חברה שהביאה את היכולות המבצעיות של המוסד והשב"כ

"עבדתי עם אחת מיחידות הבילוש. נכנסנו לבתים, חיפשנו אמל"ח במקומות הכי יצירתיים שיש - בתוך הביוב, בתקרה או בין צעצועי הילדים. כשאתה מוצא את האקדח המוחבא, אתה יודע שהצלת חיים. לא משנה אם הנשק נועד לחיסול פנימי במגור או להיפוך קנים נגדנו - כל תפיסה כזאת מונעת את הרצח הבא"

מסביר. העבודה כללה ביקורות אבטחה קפדניות וגילוי מעקב. "היינו אומרים ללקוח: 'הנקודה שבה אתה עוצר כל בוקר לקנות קפה בסטארבאקס היא נקודת התורפה שלך'. היינו מזוהים חורים באבטחה שמסכנים את האיש והילדים, או חושפים יחידות עיקוב שכבר התביתו על הלקוח למטרת חטיפה. לפעמים כל מה שצריך כדי להציל חיים זה פשוט להורות להם לשנות את מסלול הנסיעה הקבוע".

למרות האדרגלין וההצלחה בורה הבין לאומית, בשלב מסוים החליט צ'רבינסקי להגמיק

אל השוק הפרטי הבין לאומי, והעניקה שירותי מודיעין אנושי. החברה פעלה בעיקר בחו"ל עם תאגידי ענק שנפלו קורבן להונאות מתוחכמות. צ'רבינסקי מתאר מקרה שבו חברה נעקצה ב-100 מיליון דולרים על ידי חברת קש שהציגה מצג שווא מושלם, כולל בנייני משרדים מאוישים שהתבררו כתפאורה בלבד. כשהמשטרה המקומית לא יכלה לסייע בגלל העברת הכספים למקלט מס, 'סברה' נכנסה לתמונה. "הפעלנו יוצאי מוסד ושב"כ שביצעו תשאולים, חקירות דארקנט והצלבות

"מכל תחומי העשייה שלי, זו השליחות הראשונה במעלה". פעילות לסטודנטים במכללת רופין

צילום: לירון מולדובן

התחלה// נולד לפני 43 שנה במעלה אדומים. בן בכור מתוך שלושה אחים.

אבא// שלמה, בן 68, עובד בוק. "ניהל את המרכזיה במעלה אדומים מאז הקמתה. באבא יש שילוב מדהים של היכולת להיות אדם חכם ואינטליגנטי, ובו בזמן גם מאוד צנוע".

אמא// חדווה, בת 67, בנקאית. "הלוואי ואצליח להעניק לילדיי את החום ואהבה שהיא הרעיפה עלינו ללא תנאי. אמא נתנה ונותנת למשפחה בלי סוף ובאהבה עצומה".

מעלה אדומים// נולד וגדל במעלה אדומים. "הייתי התינוק התשיעי בטיפת חלב של מעלה אדומים, ממש מהראשונים שנולדו כאן. אני חושב שמה שמיוחד במעלה אדומים הוא שלמרות שהיא הפכה להיות עיר גדולה, היא נשארה בדי־אן איי שלה קהילה של אנשים חמים, שמכירים זה את זה כמו ביישוב".

ילדות// "כולם הכירו את כולם. מסביב נוף מדברי יפהפה. הרגשתי שאני חי בנווה מדבר קטן עם ריאות ירוקות. היינו קבוצה של חברים שגדלנו יחד במין קומונה כזאת. עד היום החברים הכי טובים שלי הם אלה שגדלתי איתם כאן במעלה אדומים".

תיכון// למד בבית הספר היסודי ובתיכון המקומי. "למדתי במחזור השני של התיכון הראשון במעלה אדומים. היום כבר יש שמונה תיכונים, אבל אז זה היה בית ספר קטן וצומח. הייתי הרבה עם חברים, משחק שעות על גבי שעות כדורגל וכדורסל".

הניצוץ// "בגיל 14 באתי יום אחד לרכוש השכבה והערתי לו על כל מיני דברים שהפריעו לי. הוא הקשיב ואמר: גיא, אם זו בעיה של כל התלמידים - אתה מוזמן להיות חבר במועצת התלמידים. בהתחלה אמרתי מה לי ולזה, אבל הוא הצליח לשכנע אותי ללכת למועצת התלמידים. מאז נדלק בי הניצוץ להיות שותף לעשייה ולא לעמוד מהצד".

יושב ראש// לימים, בתיכון, כיהן כיושב ראש מועצת התלמידים והנוער. "זה אומנם התחיל ממקום סקפטי, אבל ברגע שנכנסתי למועצה לקחתי את זה באקסטרים. בהתחלה נבחרתי לתפקיד יושב ראש המועצה בבית הספר, ואחר כך ליושב ראש מועצת הנוער העירונית. הלכתי על זה בכל הכוח וראיתי בתפקיד של הובלת הנוער סוג של שליחות".

צבא// שירת ביחידת חי"ר של חיל האוויר במשך שמונה שנים. "הייתי בקורס קצינים כשהקפיצו אותנו לחומת מגן. חומת מגן היה בעיניי אחד המבצעים הטובים שעשתה מדינת ישראל למיגור הטרור. אבל החוויה הכי מכוונת שלי בצבא הייתה הכניסה לתפקיד מ"פ במלחמת לבנון השנייה".

מלחמה// "אירוע מכונן ומעצב אישיות. לאורך השירות אתה מתרגל אי־ודאות, חוסר שינה והתמודדות מנטלית ופיזית, אבל אתה לא מדמיין עד כמה זה עוצמתי עד שאתה לא נכנס למלחמה אמיתית. זו הייתה מלחמה מאוד מורכבת, ואני חייב להגיד שלמרות שבחוויה הציבורית מלחמת לבנון השנייה אולי נחשבת לחצי כישלון, בפועל בראייה היסטורית ברור לכולם שלפחות דרגי הביניים בצבא עשו שם עבודה הרואית ומשמעותית לטובת הגנה על הצפון ועל מדינת ישראל בכלל".

צבא העם// עד לפני שנה כיהן במילואים כמג"ד 963, גדוד אבטחה של חיל האוויר. במלחמת חרבות ברזל גויס בצו 8 וקודם לדרגת סגן אלוף. "חיל

גיא יכרה

43

נשוי למאי ואב לשניים

תושב מעלה אדומים

ראש עיריית מעלה אדומים

קשים והקרנות, עם כל החבילה של נשירת שיער וכאבים. זה לא היה נעים בכלל, אבל מהרגע הראשון היה לי ברור שאצלח את זה וברוך ה' כך היה".

אדוני ראש העיר// עם פרישתו של בני כשריאל לפני כשנתיים, התמודד על ראשות העיר וניצח, כשהוא זוכה ב־57 אחוזים מקולות הבחורים. "מעלה אדומים היא משימת חיי. בעיר גרים 44 אלף תושבים, היא נמצאת בקודקוד המזרחי של מדינת ישראל, במדבר, מעבר לקו הירוק, ועדיין היא אחת הערים המובילות בישראל. למשל, מחקר חדש של הלמ"ס מראה שבמטרופולין ירושלים, מעלה אדומים נמצאת במקום ראשון בהשקעה בתלמיד. הבאה אחרינו היא מודיעין. בוכאות לבגרות ובגיוס לצבא אנחנו בטופ 10 של מדינת ישראל. אלה נתונים מדהימים בעיניי".

עובדות בשטח// "אחרי 20 שנה הצלחנו לצאת לדרך בבנייה של שתי שכונות חדשות. בנוסף לכך חתמנו על הסכם גג ענק ביהודה ושומרון, שמביא למעלה אדומים תקציב של שני מיליארד שקלים לפיתוח תשתיות, לבניית מחלף יציאה חדש מהעיר, לרמזור של כל הצמתים, לפארקים, לחידוש השכונות הישנות ולבנייה של מוסדות ציבור".

חיבור לירושלים// "לקחתי על עצמי את תיק התחבורה מתוך הבנה שזו הסוגיה הכי ליבתית במעלה אדומים. אני פועל לחזק את הקשר בין מעלה

שאני מצליח להשפיע, וגם צברתי ידע וניסיון מול המערכות הממשלתיות ובעשייה הפנים־ארגונית. בדיעבד זה סייע לי המון בכניסתי לתפקיד ראש העיר".

חתונת קורונה// תאריך החתונה עם אשתו, מאי, נקבע בימים הראשונים של מגפת הקורונה. "במקום חתונת ענק של אלף מוזמנים ערכנו חתונה של עשרה בני אדם בחצר של ההורים שלי. למרות האכזבה החלטנו לא לבטל את החתונה ויהי מה. המשפחות שלנו עזרו לעשות חופה שמחה באווירה טובה. בסוף החתונה נשארה שבבילנו זיכרון מיוחד".

החצי השני// מאי, בת 28, עובדת משאבי אנוש בבנק. "אהבת חיי. יש בינינו פער של כמעט 15 שנה, והיא הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים. היא מזכירה לי מה חשוב באמת והיא הרוח הגבית לעשייה שלי. מאי רואה בתפקיד הציבורי שלי שליחות והיא עוגן אמיתי בחיי".

הנחת// שני ילדים. בניה בן ארבע ומיה בת שנה וארבעה חודשים. "הילדים שלי הם הסיבה שלי לקום בבוקר ולדאוג שהעולם יהיה טוב יותר".

המחלה// "לפני חמש שנים סבלתי מכאבים ואשתי ביקשה ממני ללכת להיבדק. עשיתי כמה בדיקות, ואז הגיע האבחון הקשה שמדובר בסרטן גרורתי. נכנסתי לסדרה של טיפולים כימותרפיים

במגרש הביתי

"קם בסביבות 5:30 בבוקר לקולה של מיה המתוקה, מניח תפילין, ומאז אני באקשן רצוף עד שעות הערב. הביתה אני מגיע מאוחר בלילה. לישון הולך אחרי חצות."

"הכול, בעיקר מוזיקה ים-תיכונית".

"אחרי האינטנסיביות של השבוע, שבת זה הרגע שלי לנוח, להיות עם הילדים ועם אשתי, ולנשום עמוק."

"סבא שלי, דוד יפרח, והשר לשעבר דוד לוי ז"ל. שניהם עלו ארצה בתקופה שבה להיות עולה ממרוקו היה לא פשוט. שניהם שברו תקרות זכויות, ניצחו ועשו דברים גדולים, אחד לעם ישראל ואחד למשפחתו."

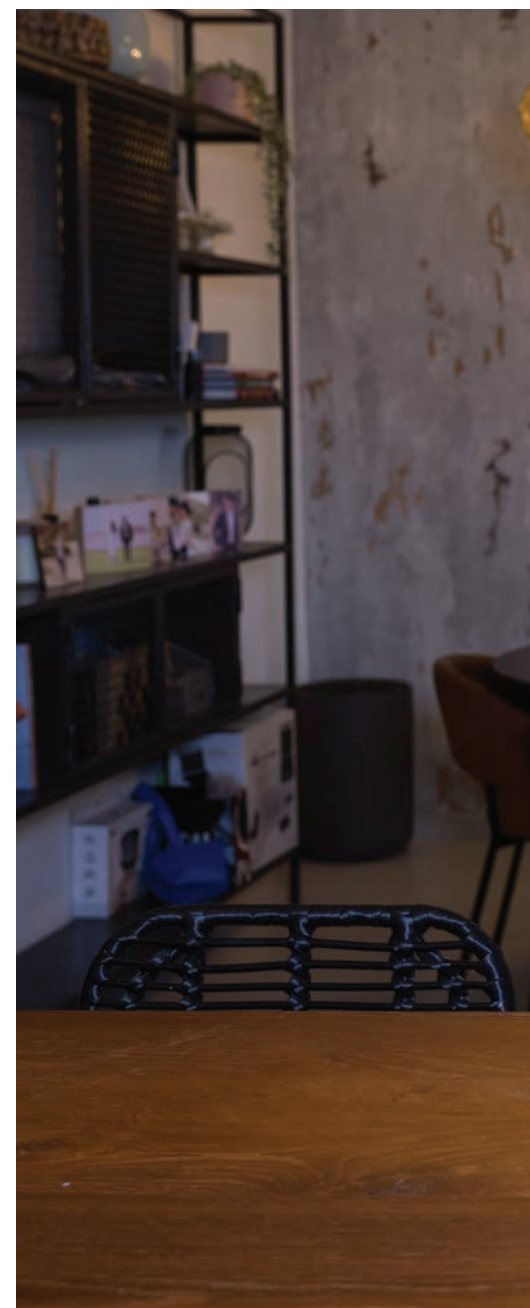
"שמעלה אדומים תצליח ושעם ישראל ינצח."

"שהעם שלנו יתחלק לישראל ויהודה, חלילה. אני תמיד אומר שהמשותף בינינו גובר על השונה. אנחנו עם אחד."

"אני שמח וממוקד בעשייה המוניציפלית במעלה אדומים, וכל מה שאני רוצה הוא להציע את העיר קדימה בכל הכוח. וכמובן, שהמשפחה שלי תהיה בריאה ושמחה."

אדומים למרכז הארץ ולירושלים. סיכמנו עם משרד התחבורה על כביש נוסף לכיוון ירושלים והמרכז, כביש 437 שכבר נמצא בשלבי תכנון. העברנו החלטת קבינט לסלילה של כביש 'מרקם חיים' המפריד בין תנועה ישראלית לפלשתינית במרחב ומאפשר לנו לפתור את בעיית העומס בכבישים. בעתיד יש אפילו כוונה להוריד את המחסום שקיים היום בין מעלה אדומים לירושלים, שזה גם סוג של ריבונות דה-פקטו."

ריבונות // "כבר לפני שנים התחלתי בקמפיין 'מעלה אדומים תחילה' להחלת ריבונות על מעלה אדומים. לשמחתי החלת הריבונות בעיר היא קונצנזוס בקרב המפלגות הציוניות, ועובדה שכמעט כל סיעות הבית תמכו בהצעת החוק. מדובר בעוד צעד לקבלת הכרה שמעלה אדומים היא חלק בלתי נפרד ממדינת ישראל. אני מאמין שמעלה אדומים היא כבר עובדה מוגמרת."

שאגת הארי // "תושבי מעלה אדומים, ותושבי מדינת ישראל בכלל, מגלים במלחמה חוסן אדיר. לצערי, מאז 7 באוקטובר יש לעיר 13 לוחמים נופלים. למרות הכאב על האובדן, הציבור פה מלא אמונה בצדקת דרכו ורוצה שישראל תנצח. הציבור מוכן לסבול בעורף ובלבד שמדינת ישראל תנצח במלחמה הזאת ותשקוט הארץ 40 שנה".

דף ס"ד "פתיחה"

בבית המקדש היה אדם מיוחד ממונה על הקופה של החיבים בקרבנות העוף. מאחר שהלכות קרבנות העוף סבוכות ורבות, מינו חכם גדול הבקי בהלכות אלו.

לאדם שהיה ממונה על הקופה קראו "פתיחה".

מי היה פתיחה? מרדכי היהודי. לאחר נס פורים הוא עלה לארץ ישראל בעליית עזרא והשתתף בבנין בית המקדש השני. ומדוע הוא נקרא "פתיחה"? כי הוא הבין שבועים שכולות, הבחין בשיבושי שכולות ופתר ופתח משמעות לשון שונות.

אמר רב חיסדא: פעם אחת היתה בצורת בארץ ישראל, ולא ידעו היכן אפשר לקצר שעורים לקרבן העומר. עמד אדם אילם, הניח את ידו האחת על גג בית ואת ידו השנייה על צריף, אבל איש לא הבין מה כוונתו. הביאווה לפני מרדכי, והוא שאל מיד את האנשים: האם יש מקום שנקרא "גגות צריפין" או "צריפין גגות"? התברר שאכן יש מקום שנקרא "גגות צריפין" ובו גדלו שעורים.

דף ס"ו כן הכינו את מנחת העמר

ביום השני של חג הפסח מקריבים מנחת העמר משעורים. המשנה הנלמדת בדף זה מלמדת על אופן הכנת השעורים להקדשה. קצרו את השעורים והביאו אותם לעזרה שבבית המקדש. בעזרה חבטו את השעורים כדי להפריד מהן את הפסלת, זרו אותן ברוח ובררו אותן, ואחר כך לקחו את השעורים, הכניסו אותן ל"אבוב" - כלי מנחשת עם נקבים, וקלו את השעורים באש. אחרי הקליה שטחו אותן בעזרה, כדי שתנשב עליהן רוח ותיבש לחלוטית שעוד נותרה בהן. לאחר מכן טחנו אותן בריחים, ואת הקמח נפו בשלש עשרה נפות, ולקחו ממנו כמות של "עשרון" לקרבן מנחת העמר.

דף ס"ט גשם של חטים

הגמרא הנלמדת בדף זה דנה ב...גשם של חטים, האם אפשר להקריב אותם כשתי הלחם וכמנחה בבית המקדש.

גשם של חטים? כיצד ארע פלא שכזה?

רש"י מפרש שמדבר בספינה עמוסת חטה שהפליגה באוקינוס, ובסופה שהתרחשה נשאבו חטים לעננים והם נשאו עד ארץ ישראל, מעליה הם נפלו מן העננים. גם היום יש מקרים כאלו, כשגשם של דגים נוחת לפתע ביבשה, אחרי שהדגים נשאבו לתוך סופה אדירה והובלו ברוח למרחקים עצומים. ואלו רבנו תם מפרש שכונת הגמרא לנס, פשוטו כמשמעו. כלומר: הגמרא דנה מה דינם של חטים שירדו מן העננים בדרך נס, האם אפשר להקריב אותם בבית המקדש.

שאלות השבוע

- מה היה שמו הנוסף של מרדכי?
- מה עשו עם אבוב במקדש?
- כיצד ייתכן שירד גשם של חטין?

בין הכותרים נכונה תיערך הגרלה שבועית* והזוכה בה יזכה בפרס איכותי. את התשובות יש לשלוח עד יום רביעי בצהריים, למייל - talmudhagrala@talmudisraeli.co.il ("הגרלה בפיקוח רואה חשבון")

למדנו, החכמו - ועכשיו הגיע הזמן לעשות!

ב"תלמוד ישראלי" אנחנו לומדים ש"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה". לרגל יום המעשים הטובים, אנחנו מזמינים אתכם להפוך את הלימוד לאור בבית ובקהילה - מצאו בן משפחה או משהו מהקהילה שזקוק למילה טובה או עזרה קטנה, תכננו את ביצוע המעשה הטוב שלכם - שתכו אותו במייל שאלות השבוע ואולי תזכו בפרס!

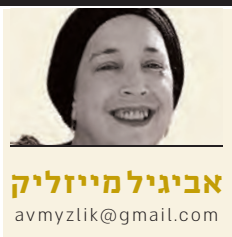
חידת בונס: מי הוא התנא שנודע במעשי החסד שלו ואמר: "על שלושה דברים העולם עומד: על התורה, על העבודה ועל גמילות חסדים"? (רמז: מסכת אבות).

התלמוד הישראלי הינו פרויקט חינוכי, קהילתי וחברתי השואף להעניק כלים לחיבור משמעותי ועכשווי לערכים יהודיים וישראליים, תוך חיזוק הזהות והעצמת הקשר לתרבות ולמורשת ישראל

סירקו והצטרפו למאות אלפי לומדי הדף היומי, פיתחו שיעור שבועי אצלכם בקהילה. לתכנים נוספים:

פתיתים של הודיה

המלחמה הביאה את בנותי על פעוטותיהן להתארח אצלי דווקא בתקופה שלפני פסח. במקום להילחץ מצלחות הפסטה שמתעופפות לכל עבר, אני מתמקדת בשמחה בכל הטוב הזה

תפילות שגם אותן פחות יוצא לי להתפלל ביומיום: לשלום עם ישראל, להצלחה ולניצחון מלא, לשלום החיילים - שזה דווקא כן מוכר, לשלום הטייסים וכל אנשי הביטחון, ולישועה גדולה לכולנו. אך דבר אחד לא השתנה, אלא אדרבה - חזק יותר מכל שנה: ביעור החמץ. ביעור החמץ מהנפש, ביעור תחושת ההחמצה מהלב, ניקיון החמיצות מהפנים ומירוק וקרצוף כל התחושות המפילות, השוברות והמייאשות. את החמץ אני רוצה השנה להחליף כבר עכשיו במצה, במיצוי של כל רגע, בנחת מההמון המתוק הזה שכולו בני משפחתי. בהודיה על שכולנו בריאים ושלמים, באמונה ותקווה לראות עוד המון ניסים, ובתרגום מלא של החיים לטובה. כי המלחמה הזאת, מלחמות אור בחושך, נמצאת בפנים לא פחות מבחוץ, ואולי לכן הקדוש ברוך הוא שלח לי שנה כל כך שונה, כדי לחזור ולהיזכר במה שבאמת הכי חשוב. ●

חתיכות חמץ מתעופפות לכל עבר, צלחות עמוסות פתיתים ופסטה וקוסקוס מפוזרות בכל מקום, ושני התינוקות דואגים להטמיע היטב לחמניות מפוזרות בכל פינה אפשרית. באמצע השבוע אני רגילה להכין ארוחות קטנות יחסית, לשניים או שלושה אנשים, ופתאום חזרתי אחורה בזמן ובכל יום אני מעמידה סירים, תבשילים, מרק ירקות וקטניות, ארוחות בוקר וצהריים וערב מסביב לשעון, שלהפתעתי הרבה גם נאכלות עד תום. מכונת הכביסה גם היא מופתעת מכמויות הבגדים הגודשים אותה בכל שעות היממה, במיוחד שאחד הנכדים באמצע תהליך גמילה מחיתולים. בקיצור, שמח.

להחליף את ההחמצה במיצוי

אז הניקיון לקראת פסח השתנה לי מאוד השנה, ונוספו לו המון

אחרי שהשנה בפורים מגילת אסתר הייתה אקטואלית מתמיד, עכשיו התחלנו גם את "מה נשתנה" מוקדם הרבה יותר מהרגיל. בדרך כלל ראש חודש ניסן תופס אותי כשאני כבר בשיא השוונג של הניקיונות לפסח, שמחה לתת טיפים טלפוניים לילדים הנשואים, ופנויה לחלוטין מכל עבודות הכתיבה כך שהפסח מקבל את מלוא תשומת ליבי. בדרך כלל כולם מתארחים אצלי בסדר, ואני רוצה שהכול יהיה מוכן בזמן כדי שאוכל לבשל את מאכלי החג האהובים. אבל השנה בת אחת מהצפון, נשואה פלוס שני קטנטנים ובלי ממ"ד או מוסדות חינוך, באה לאמא. בת נוספת, גם היא עם שתיים קצת יותר גדולות, באה לנוח מהריצות האין סופיות למקלט בפתח תקווה, וכמובן שגם להן אין בית ספר. הבית, שאינו רגיל כבר שנים לעומס אנושי יותר מאשר בשבתות מסוימות בשנה - הומה כולו, מתפור, מתבלגן, מתלכלך ומתנקה שוב לפחות פעמיים ביום.

צילום: שושני סירקיס

קבלה רואני עם צ'יפס בתנור

כמות
כ־8 מנות

זמן אפייה:
30 דקות

זמן כיזון:
5 דקות מכל צד

דרגת קושי:
קלה

מנה נפלאה וטעימה להפליא, קלה להכנה וגם כשרה לפסח. הכנתי אותה לבני המשפחה, יודעת שלפחות הפעם לא אצטרך לדאוג מפירורי חמץ. ואל תותתרו על מי הסודה שמוסיפים לקרב אווריריות נפלאה במיוחד.

- לקבלה:**
- ½ ק"ג בשר טחון
 - בצל גדול, קצוץ דק
 - 5 שני שום כתושות
 - חבילות פטרוזיליה קצוצה דק
 - ½ כוס מ' סודה (לא סודה)
 - 1/2 תבלין, אלא הנסקה (enn)
 - ½ כוס אזובים טחונים
 - כפית פפריקה מתוקה
 - מלח ופלפל
 - שמן לטיגון
 - **לצ'יפס:**
 - 8 תפוחי אדמה קלופים
 - מלח ופלפל
 - 2 כפות פטרוזיליה קצוצה
 - 4 כפות שמן זית

מכינים את תערובת הקרב: שמים בקערה את כל חומרי הקרב פרט לסודה ולשים יחד לקבלת תערובת אחידה. מוסיפים את הסודה, לשים עוד 2 דקות ומעבירים למקרר. מכינים את הצ'יפס: מחממים תנור לחום של 190 מעלות. חותכים את תפוחי האדמה לשמיניות. מניחים אותם על תבנית תנור מרופדת בנייר אפייה. יוצקים את המלח והפלפל, הפטרוזיליה ושמן הזית על שמיניות תפוחי האדמה ומערבבים. אופים בתנור עד להזהבה.

מסיימים את הקרב: יוצרים מהתערובת קציצות מוארכות בעובי 2 סנטימטרים ובאורך 5 סנטימטרים. מחממים שמן במחבת גדולה ומטגנים את הקבבים, לא הרבה מדי בכל פעם, עד שיוהיבו מכל צד, כ־5 דקות. מעבירים לנייר סופג וממשיכים לטגן את כל הכמות. אפשר כמובן להכין גם על מנגל.

להגשה: מסדרים על צלחת את הקרב והצ'יפס בצורה נאה ומגישים מיד.

מאה אחוז שלי ומאה אחוז שלך

כשגידי מפסיק להתגונן ושרה מפסיקה לנהל, נפתח מרחב להתחדשות אמיתית

טועה, והיא לא באמת רואה כמה אני עוזר לה ואת כל מה שאני עושה עבורה... וכשהיא לא הסכימה לדבר איתי, פשוט התנתקתי".

"אם היא הייתה אומרת לך ישירות: אני זקוקה לך עכשיו במטבח?" שאלתי.

"אז הייתי בוחר אם להצטרף או שהייתי אומר לה שאני צריך עוד עשר דקות לסגור כמה דברים דחופים. אבל לפחות זה היה ברור", ענה.

"והאחריות שלך היא לא לחכות לפיצוץ

כדי לזוז, ולא לזוז רק כדי להשתיק, אלא לבחור איך אתה רוצה להשפיע באותו הרגע. והאחריות שלך שרה היא לא לחכות שגידי יקרא את המחשבות שלך או לבחון אותו בשקט, אלא למשוך את התנאים שאת צריכה ולבקש באופן ישיר".

"ואם אני לוקחת אחריות על החלק שלי ובכל זאת הוא לא משתנה?" שאלה שרה.

"את לא לוקחת אחריות על מנת שהוא ישתנה אלא כי זה הציר שלך. את מבקשת כי זו האמת שלך, ולא כדי לייצר תוצאה", עניתי.

"את יכולה לתת לנו איזה משהו פרקטי שנוכל כבר ליישם בבית?" שאל גידי.

"להיות ערים ולבדוק מה האחריות שלי בכל סיטואציה. לא מה הוא עשה או מה היא לא עשתה, אלא מה האחריות שלי".

כשהם חזרו שבוע לאחר מכן, שאלתי אותם איך היה להם להתמקם אחרת.

"הפסקתי לרדוף ולמדתי לבקש, ואם זה לא התקבל מייד, נשמתי", אמרה שרה.

"אני הפסקתי לחכות שהיא תהיה מרוצה כדי להרגיש שאני בסדר, אלא שאלתי את עצמי איך אני רוצה להשפיע היום על שרה".

"ואיך זה השפיע על המרחב הזוגי שלכם?" שאלתי.

"פחות מלחמות ויותר מקום לכל אחד", ענה גידי.

"זה מדהים, כשאני מפסיקה לרדוף אחריו ולנהל אותו, אז גידי דווקא רצה להתקרב יותר", אמרה שרה.

"וכשאני לא נעלם, אלא נוכח ומשפיע, אז אני מרגיש ששרה כבר לא צריכה לנהל, אלא מצליחה להתרווח".

"תמשיכו להחזיק כל אחד את התחום אחריות שלו והשאר כבר ייוולד מאליו".

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

היא מתכווצת. האחריות שלך היא להיות מודע להשפעה הזו, לא מתוך אשמה אלא מתוך עוצמה.

ושרה, האחריות שלך היא לא להזיז אותו אלא למשוך אלייך את התנאים שאת צריכה. לבקש, להגיד אמת, בלי לנהל ובלי להחליט בשבילי, עניתי.

"את יודעת מה יקרה אם אני לא אזכיר לו? אם לא אחזיק את הקשר הזה?" ענתה בהתנגדות.

"את לא אמורה להחזיק את הקשר הזה אלא להחזיק את עצמך", עניתי.

"אני פשוט מפחדת שאם אני אשחרר אז הכל יתפרק", אמרה שרה דומעת.

"כל אחד מכם מנסה להציל את הקשר, אבל בדרך שמחלישה את השני. כשאת לוקחת אחריות על גידי את מחלישה ומקטינה את המסוגלות שלו, וכשהוא מוותר על ההשפעה שלו הוא מחליש אותך ומשאר אותך לבד".

שרה, את יכולה לתת לי דוגמא מהשבוע למקרה שבו נאלצת לקחת אחריות על גידי?"

"בשישי בבוקר, הוא ישב והתעסק בכל מיני קשקושים של העבודה ואני התרוצצתי עם הילדים במטבח. חיכיתי שיקום מעצמו, שיראה ויבין. כשזה לא קרה, אני התפוצצתי", סיפרה.

"מה אמרת לו?" שאלתי.

"אתה לא רואה כלום, אני לבד כאן וזה לא חדש, ואחרי זה לא דיברתי איתו כל היום", ענתה.

"ומה לדעתך הייתה האחריות שלך שם? לפני הפיצוץ?" שאלתי.

"לבקש עזרה. פשוט להגיד שאני זקוקה לו".

"כשאתה שמעת שהיא אמרה לך שאתה לא רואה כלום ושהיא לבד כאן וזה לא חדש, מה עבר עליך?" שאלתי.

"אני מייד מתגונן. ניסיתי להסביר לה למה זה היה דחוף שהייתי בטלפון, וכמה היא

"נמאס לי להרגיש כל הזמן שאני צריכה לרדוף אחריו", פתחה שרה עוד לפני שהתיישבה, "התעייפתי כבר. כל הזמן צריכה להזכיר, להעיר, להחזיק, להיות השוטרת של הבית. נמאס לי כבר מהתפקיד הזה", המשיכה.

"ואני כבר עייף מזה שכל שיחה בינינו היא ביקורת עליי. ונמאס לי להרגיש שאני כל הזמן לא בסדר", הגיב גידי.

נתתי לעייפות ולתסכול שלהם מקום, ואז פניתי לשרה: "כשאת אומרת 'אני רודפת אחריו', איזו אחריות את לוקחת על עצמך?" שאלתי.

"אם אני לא אזיז אותו, הוא פשוט לא יזוז", שלפה מייד את התשובה.

"גידי, כשאתה שומע את זה – מה קורה לך מבפנים?" שאלתי.

"בדרך כלל אני עושה מה שהיא רוצה רק שתרגע, שתירגע, אבל בפנים אני מרגיש כעס וריחוק", ענה.

"זו בדיוק הסיבה שאני מרגישה שאני נשארת עם עצמי, הנה, הוכחה שבאמת באמת אני לבד", ענתה שרה.

"נמאס לי שאת מקטינה אותי", הוסיף גידי.

"שניכם עייפים ובצדק, כל אחד מכם לוקח אחריות על תחום שהוא לא שלו וזה מעייף", הסברתי.

"מה זאת אומרת?" שרה שאלה.

"לכל אחד מכם יש מאה אחוז אחריות, אבל התחום לא זהה", עניתי.

"אז מי אחראי על מה?" שאל גידי וחיך קלות.

"תחשבו רגע על לידה. בלידה שרה, האחריות שלך הייתה להתמסר, להיות קשובה לגוף שלך, לדאוג לתנאים שמתאימים לך. גידי, האחריות שלך הייתה לייצר ביטחון, נוכחות ואמון.

לשניכם היו תחומי אחריות שונים שבשיתוף פעולה – יצרתם את התנאים הטובים ביותר ללידה מוצלחת".

"ומה שונה המצב בקשר שלנו?" שאלה שרה.

"כשאת רודפת אחריו, את לוקחת אחריות על גידי, וכשאתה נסגר, אתה מוותר על האחריות שלך כמשפיע בקשר. מוותר על כוח ההשפעה שלך", עניתי.

"איזו השפעה?" שאל גידי.

"הנוכחות שלך משפיעה. כשאתה בוחר להיות מעורב, אז היא נרגעת. כשאתה נעלם,

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

הבית בערלי

חבל בנימין

מעל ומעבר.

Triple

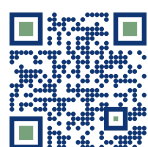
90%

באכלוס

10%

בחתימה

073-777-2333

סרקו את הקוד
או התקשרו

הבית שמתעלה על כל מה שציפיתם לו.

הקהילה: מעל ומעבר, היישוב: מעל ומעבר, התכנון: מעל ומעבר,
המפרט: מעל ומעבר, הנוף: מעל ומעבר, ועכשיו גם תנאי התשלום -
מעל ומעבר!

דירות 4-6 חדרים
דירות גן ופנטהאוזים

1,680,000 ₪
החל מ-